

Carrillo, PCE i Catalunya

Hem quedat sorpresos davant les recents declaracions del Sr Santiago Carrillo, Secretari General del Partit Comunista de Espanya, fetes a París el mes de maig als corresponents espanyols: en cap moment no es referí als drets nacionals + que tenen Galícia, Catalunya, Euzkadi i l'Arxipèlag Canari, cara un futur democràtic. Què en diuen d'això el PC"G", PSU"i" i PC"Euzkadi"?

avui

la.
edició

S.I.C

30 juny 1974 [nº 22]

preu: 15 ptes.

sumari

PAISOS CATALANS

Catalunya

- + Moviment Obrer: Balanç d'un any. La vaga d'"EL-SA". Més accions obreres.
- + Comarques: Lleida: repressió contra els presos polítics. Terrassa: un comissari feixista. Manresa sense noves indústries.
- + INFORME ESPECIAL: "EL PLA COMARCAL"
El context. Les reaccions. Elements de judici.
- + Església: Drets humans i el Concordat. Coacció policial a Sta Coloma de Gramenet.
- + Cultura Catalana: La Nova Cançó a Portugal. Rai mon prohibit. El Premi d'Honor i el Sr Pla. El català, a Austràlia. Suspensió de Premis. VII + Universitat Catalana d'Estiu.
- + Informació General: Tres policies paral·lels al banquillo. Congrés nazi, tururú? La Lliga, la + Copa i TVE.
- + Repressió: Mn Xirinacs. Pau Vià i l'indult. "Le Monde" i Pío Cabanillas. Demanen 85 anys per Solé i Pons. "Benvingut Sr President?". Solidaritat amb els presos polítics.
- + INFORME: "L'ENSENYAMENT I LA SELECTIVITAT"
El projecte de Llei de Selectivitat. Les justificacions del Ministeri. La reacció dels interessats. Catalunya ha dit NO! Perquè el poble + ha dit no.
- + L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA
Comunicat de la Xª Permanent de l'AdoC
- + PRENSA DEMOCRÀTICA
"Combat". "La Veu del Camp Català". "Catalunya-Obrera".

GALICIA

- + Recull de premsa democràtica gallega: "Terra e Tempo". "Lume". "Fouce".

EUZKADI

- + L'afer de Beasain. Dos activistes morts. Repressió. La vaga d'"Authi".

NACIONALITATS OPRIMIDES

- + (III): "Occitània, volèm viure al país!": Presen tació. Generalitats. Història. Reviscolament po lític.

LLIBRES

- + "Le problème national catalan", de Jaume Rosi-nyol.

★ **UAB**
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

PLA COMARCAL INFORME ESPECIAL INFORME ESPECIAL SELECTIVITAT

pp.4-5

pp.10-11

nacions oprimides
III.OCCITÀNIA

pp.18-19

★ MOVIMENT OBRER

BALANÇ D'UN ANY

Diverses vegades hem fet referència al setmanari "LUCHAS OBRERAS", "boletín informativo de Comisiones Obreras de Catalunya", tot reproduint o extractant informacions + seves.

En aquesta ocasió ens referirem a l'article "LAS ACCIONES OBRERAS EN 1973 EN ESPAÑA", aparegut en el Nº 27, del 9 de juny 74, p. 20.

Prenent com a base les dades oficials, + el comitè de redacció ha establert un mapa de conflictes obrers a l'Estat espanyol. + (El comitè redaccional ens avisa sobre el fet que aquestes dades oficials són sempre inferiors a les dades reals.)

ESTAT ESPANYOL, ANY 1973:

- 811 aturs;
- 441.042 treballadors afectats;
- 11.120.251 hores de treball perdudes.

Quant al mapa de les accions obreres, + per "províncies", van en primer lloc:

- Barcelona, amb 239 vagues;
- Guipúscoa, amb 178;
- Biscaia, amb 85;
- Astúries, amb 64;
- Nabarra, amb 51;
- Sevilla, amb 29;
- Madrid, amb 20.

Per rams, el més "mogut" fou el del metall, seguit pel de la construcció. En total, totes aquestes accions obreres han su posat una producció no realitzada valorada en 3.200 milions de pessetes.

VAGA D'ELSA

D'entre les moltes accions obreres du-tes a terme darrerament, destaca la vaga + d'"ELSA", de Cornellà del Llobregat, empre sa dedicada a la fabricació d'objectes de cristall, amb una plantilla d'uns 900 treballadors.

La Delegació del Treball havia fallat + favorablement als treballadors, els quals havien protestat ja que l'empresa els obli gava a treballar 3 diumenges al mes. Tot i això, la direcció no va fer-ne cas.

El 21 de maig, els tres torns es declara ren en vaga. Al dia següent persisteixen + en aquesta actitud, essent desallotjats ++ de la factoria per la policia. Al mateix + temps, la direcció els comunica la suspensió de feina i sou fins el dia 27.

Aquest dia, en entrar a treballar se ++ sap que 8 càrrecs sindicals han estat expedientats. Els obrers només treballen dos hores. Mentre, han afegit noves reivindicacions:

cions:

650 ptes de salari mínim
IRTP a càrrec de l'empre sa
suspensió de totes les + sancions.

D'altra banda, grups + d'obers d'ELSA recorren la zona industrial demanant solidaritat: al dia següent -29 maig-, més + de 26 fàbriques realitzen aturs solidaris.

El dia 30, la situació no ha canviat. Es ++ calcula en uns 8.000 els vaguistes del Baix Llobregat. Igualment, se celebren assemblees explicatives a diversos barris de Cornellà.

Paral·lelament, tenen lloc als locals de la C. N.S. de Cornellà diverses assemblees massives de treballadors per discutir el canvi i la coordinació a seguir.

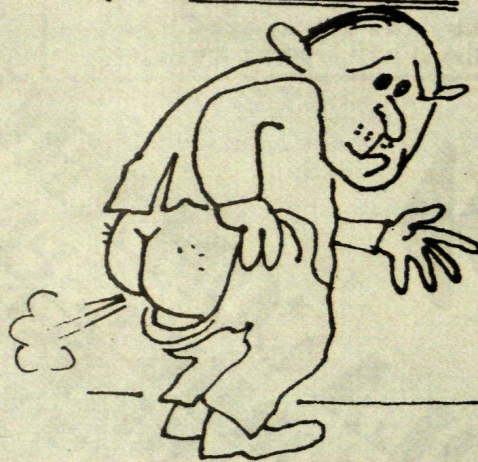
La solidaritat econòmica també està en marxa: a "SIEMENS" els obrers donen als + seus campanyes d'ELSA el producte de les + seves hores extres: en un dia, doncs, es recullen més de 200.000 ptes. Així mateix, es distribueixen "vales" per a la Cooperativa de Consum.

Aquesta situació s'allarga durant tota la setmana. Mentre, l'empresa intenta manobrar, però sense èxit. El dia 5 la direcció ofereix la readmissió de tots, excepció feta de Novales, representant sindical. La resposta obrera és unànime: "o tots o ningú!". Més endavant s'oferirà a reunir-se amb els del Jurat, però sense + l'assistència de Novales. Novament, la solidaritat s'imposa, i l'empresa ha d'acceptar. Tot i això no s'arriba a un acord, + ja que la direcció es nega a readmetre a Novales i a Martínez.

La vaga continua, així com la solidaritat de tot tipus: vagues a les fàbriques de la comarca, recaptació de diners, preses de posició favorables, etc.

BARCELONA:

ARIAS, REVELANDO LA ESENCIA DEL

("LUCHAS OBRERAS" Nº 28)

ESPIRITU DEL 12 DE FEBRERO

MÉS ACCIONS OBRERES

Al llarg dels mesos de maig i de juny hi ha hagut accions obreres a nombroses fàbriques de Catalunya.

Noms i més noms s'afegeixen a la llarga llista d'empreses en vaga:

"Solva", "Autoaccessorios Harry Walker", la "SEAT", "Standard", "MACOSA", "Rosselson", + "Motor Ibérica", "Hispano Olivetti", "Serara", "Lestona", "Rottler", "Catex", "FECSA", "CECSA", "Pirelli", "Union de Explosivos de Rio Tinto", "Tricomalla", etc., etc.

D'entre les reivindicacions presents en totes les plataformes reivindicatives destaquen sempre:

- Dret d'assemblea i garantia per als càrrecs sindicals;
- Dret de vaga i d'associació;
- Readmissió de tots els despatxats i derogació de totes les sancions.

nota "avui"

efecte d'adequar-la a les necessitats del moment.

* Amb aquest número, l'especial sobre "PER L'US OFICIAL DEL CATALA" i el proper + primer número de la col·lecció "HOMES DELS PAISOS CATALANS" (1ª part), que sortirà el mes de juliol, dona per acabada la seva tasca informativa fins el mes de setembre.

* L'Equip "AVUI" reitera la seva condició de Servei Informatiu Català, al servei + de totes aquelles forces que lluiten per la democràcia i la llibertat de Catalunya.

★COMARQUES

TERRASSA: un comisari feixista

El dia 11 de maig, el Govern Civil de + Barcelona donava a conèixer una nota del + Ministeri de la Governació de Madrid, segons la qual "suspendien en l'exercici de + les seves funcions als regidors de l'Ajuntament de Terrassa Antoni Cunill i Solé i Josep Ruiz i Sans," per causa dels que es considera "motius greus d'ordre públic".

Fins aquí el breu comunicat, que cal + completar amb algunes dades que donen el + significat adequat d'aquesta repressió a + dos regidors del "tercio familiar" que foren elegits per més de 80.000 vots recollits principalment als barris perifèrics d'aquesta ciutat.

El 8 de maig el regidor Josep Ruiz fou detingut sota l'acusació d'haver rebut a + l'Ajuntament una comissió de vells que li lliuràren un plec de signatures protestant per la Selectivitat. Anteriorment, ell i + Antoni Cunill havien rebut comissions semblants que feien referència a problemes + candents, tals com el de la pena de mort, + les contribucions especials, els transports i el problema escolar.

Angel García, el comissari de policia + de Terrassa, ha volgut acabar amb aquestes accions i ha denunciat els dos regidors.

També aquell mateix dia aquest individu intentà prohibir una conferència sobre el problema de la selectivitat que havia de donar el conegut pedagog Josep Pallach a la Delegació d'Onium Cultural de la ciutat. Finalment pogué fer-se però amb policia al costat del conferenciant i amenaçant amb tancar l'entitat.

L'Angel García vol imposar un clima de terror a la ciutat, mentre l'alcalde Josep Donadeu fa la trista figura de subaltern d'aquest policia rebutjat unànimament pel poble.

L'Angel García pot fer tres coses: demanar el trasllat, canviar de mètodes i + tocar de peus a terra o, per últim, continuar atropellant a la gent com fins ara, + exposant-se a que qualsevol dia li facin un cap nou. // (Corresponsal) //.

Manresa: sense noves indústries

Tot mirant Manresa és fàcil adonar-nos que de molts anys ençà no s'hi ha instal·lat cap indústria d'un cert relleu. Molts vàrem pensar que amb el Polígon industrial de Bufalvent, aquesta situació podia canviar, ja que vindrien indústries + tot fugint de la saturació de l'àrea de +

Lleida repressió contra els presos polítics

Amb data maig 1974, "Front Nacional de Catalunya" distribuïa, sense signar, una + octaveta titulada "LA SITUACIÓ DESESPERADA DELS PRESOS POLÍTICS DE LLEIDA", en la + qual es parla d'un tema tractat per "AVUI" en el seu número del 10 de maig passat:

"(...) Dintre les presons, els militants estan indefensos de les agressions i les provocacions que constantment els imposen les direccions dels centres penitenciaris. + A més d'estar condemnats a penes monstruoses d'anys i anys, tampoc no s'escapen de + la persecució i vexació de què ja fa trenta-cinc anys la dictadura fa objecte a tot + el poble de Catalunya.

Es fa necessari i urgent denunciar la situació desesperada en què es troben els presos polítics de la presó de Lleida. La repressió contra aquests companys és continuada i brutal: a la presó de Lleida hi ha manca de tot, el menjar hi és insuficient, no s'hi autoritza l'entrada de diaris i revistes, quasi no s'hi pot estudiar, no hi ha serveis mèdics i, en general, el tracte és de persecució i d'humiliació constants.

La situació s'ha agreujat últimament, quan un dels presos polítics s'ha posat + tan malalt que l'han hagut de traslladar a l'hospital. Els seus companys no han rebut cap explicació sobre la seva malaltia i, quan han intentat enviar un telegrama a l'advocat del malalt, el feixista del director de la presó RICARDO ZAPATERO SAGRADO, els ho ha prohibit, alegant que ell ja ho havia fet.

L'únic motiu de la negativa del director era la por que té que se sàpiguin els motius veritables de la malaltia.

El dia 13 d'abril un nou fet se sumà a la llarga llista d'arbitrarietats que + s'han succeït a la presó de Lleida. Quan un dels presos es disposava a comunicar-se + amb els seus familiars, el funcionari del cos de presons JERONIMO BLANCO se'ls va adreçar cridant de mala manera i els va dir: "¡Hablen en castellano! ¡Estamos en España, y en España es obligatorio hablar en español!".

A causa d'aquesta provocació es va iniciar una discussió en la qual el funcionari, a més de prohibir de continuar la comunicació, va amenaçar el company pres de + portar-lo a una cella de càstig. Tot això pel sol fet de voler parlar en català!

Més tard, el feixista ferotge i odiós del subdirector RICARDO BARBERO, aprovava i ratificava els criteris del funcionari.

Cal que tothom conegui les formes d'opressió del feixisme contra el nostre poble! Tothom ha de lluitar per l'acabament de la dictadura criminal, enemiga del poble de Catalunya.

Lluitem en defensa dels presos polítics de Lleida! Prou arbitrarietats! Amnistia! Lluitem contra l'opressió i la repressió que el feixisme exerceix sobre Catalunya!

Barcelona. Però passen els anys i no es fa res.

L'opinió generalitzada de la gent que + pensa, però que no té mitjans per expressar-ho, fa referència al paper que hi juga en tot això la "Cámara de Comercio".

No en va la Cambra està presidida per En Sallès, propietari majoritari (que sap + guem) de "Metalúrgica Textil" i de la "SAF" i, durant molt de temps, ho va ser el Sr. + Gallifa, propietari de diverses fàbriques de tèxtils, el qui hi va influir notablement.

No és descabellat pensar que a la "Cámara de Comercio", com a unió dels grans propietaris-empresaris de Manresa, no li interessa gens l'augment del nombre d'indústries, ja que es veuria obligada a pagar + uns sous més elevats i potser a suportar + unes condicions de treball més conflictives. Així, mentre es posin d'acord "Pirelli", "Leametz", "Metalúrgica", "Maquina-

ria", "Bertrand i Serra" i "Gallifa i C.", a Manresa no hi passa res i el Polígon industrial triga temps i més temps.

Sovint s'ha addit la qüestió de les comunicacions com a culpable d'aquest retard material, però en el cas d'Artès -que ja + està enllestit- les comunicacions són encara pitjors.

Però hi ha més coses: lentitud administrativa en l'aprovació del dit Polígon, + preus elevats dels terrenys i sobre tot la gent de peu que no té ganes que s'ampliï + la base industrial de la ciutat i que, amb els seus diners i els seus advocats, van + retardant les coses. Fins quan? // (Corresponsal) //.

★ A VIC HA ESTAT ANUL·LADA L'ELECCIÓ D'UN REGIDOR PEL "TERCIO SINDICAL" PER NO HAVER PAGAT, QUAN TENIA 16 ANYS, UNA MULTA PER HAVER ESBORRAT LA H DE VICH...

informe especial: EL PLA COMARCAL

introducció

Des que el passat 29 de març, el Ple de la Comissió d'Urbanisme aprovà la revisió + del Pla Comarcal de 1953, l'enrenou que ++ s'ha desfermat en aquest punt neuràlgic que és Barcelona i les localitats més pròximes, és formidable.

Segurament, estem davant d'un dels temes que amb més claretat dibuixa quina és + la situació actual de Catalunya en el context de l'Estat espanyol i quines actituds manifesten els diversos corrents d'opinió + catalana.

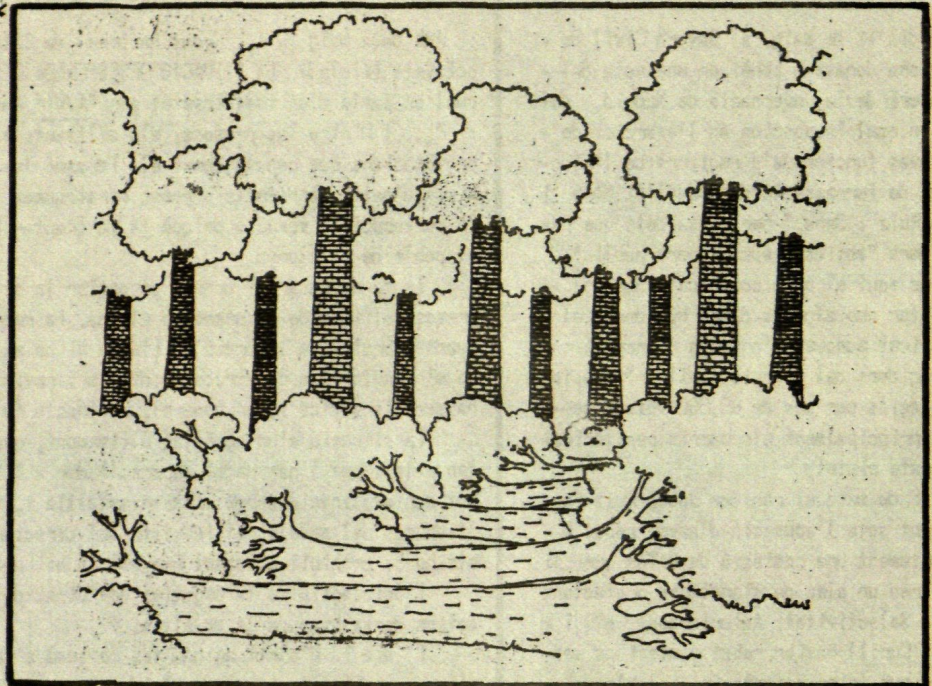
Així, doncs, més enllà del propi interès que la planificació d'aquesta congestionada zona presenta, també hi ha la possibilitat de conèixer qui és qui en la política catalana, a partir de les posicions que defensa i els arguments que utilitza.

1. el context

Hi ha una certa tendència a la crítica i al debat d'aquells enemics als quals veiem + la cara, per quant els tenim aprop, oblidant molt sovint que n'és realment el cervell ins pirador. En altres paraules, la premsa i l'opinió públiques catalanes, en general, manifesten una inclinació a la crítica d'aquells sectors "catalans" més lligats a l'Administració espanyola, i fins i tot representants d'ella a Catalunya. És un fet positiu, però amb freqüència es deixa de banda l'atac al + que constitueix l'arrel del nostre problema, és a dir: la situació d'explotació i d'indofensió en que ens tenen sotmesos els governs de Madrid.

Exemples d'aquesta crítica incompleta per part nostra no en falten desgraciadament. Fa uns mesos, l'audaç revista "CAU" (del Col·legi d'Aparelladors de Catalunya-Balears) dedicà un dels seus números (set/oct 73) a l'època Porcioles (1957-1963), amb una anàlisi feta de forma molt pedagògica, però sense que hi figurés cap dels múltiples representants de l'Administració de Madrid. Davant d'això, algú podria creure que ja som independents!

Els mateixos delictes dels quals acusen a Porcioles, Samaranch, Bueno Hencke, Vall Braulat, Gallardo o Figueras, que algun dia ++ han de portar-los davant els tribunals de + justícia, acusats d'haver-se apropiat el patrimoni col·lectiu dels barcelonins..., també comprenen a tots els ministres de la Governació que durant aquesta època han mantingut +

Catalunya en una situació de país propici a qualsevol estafa o joc brut.

Però, quins són els culpables del marc polític en el qual ens movem? La resposta és clara: els successius governs de la ++ Dictadura franquista, els quals ens han + privat de les nostres institucions, organismes i possibilitats legals d'aturar l'ona de gangsterisme immobiliari que ha + caracteritzat aquests 35 anys de por i de podridura.

Ara és possible la crítica als seus representants marginals: ens deixen que ens esbraven amb els Porcioles, perquè ens en tretinguem, però qui pot fer el mateix i de forma sistemàtica amb tots els ministres que durant aquesta època han patrocinat la corrupció?

La nostra crítica i el nostre demanar no pot aturar-se en aquests Porcioles, ++ cal que penetri fins el fons de l'actual + situació i descobreixi amb noms i senyals qui són els qui des de lluny ens colonitzen, és a dir: aquells que ens expolien... Naturalment, tot això sense oblidar a a++ quells catalans que sense escrúpols han + aprofitat la fantàstica situació d'indofensió política en què es troba el poble català, amordassat per la dictadura.

Catalunya ha produït en aquesta època uns gangsters de nivell internacional, però no oblidem mai a la gent que ha permès, estimulant i participant en aquestes operacions fraudulentament fetes amb el patrimoni col·lectiu: els governs de la Dictadura d'En Franco.

2. les reaccions

En general, l'opinió pública s'inclina + a favor d'una ordenació que digui prou a + la carrera desenfrenada d'especulacions. + L'home del carrer està ben disposat davant un intent com aquest de planificar el creixement.

Naturalment, el Pla Solans que inspira aquesta versió del Pla Comarcal, està elaborat i presentat amb escasses possibilitats de control democràtic. La situació ++ continua essent típica d'una dictadura. De forma que no es tracta d'un Pla en el qual hi hagi intervingut el poble, però l'opinió popular detecta que és favorable als + interessos col·lectius, malgrat la dictadura.

Només cal preguntar-se: qui està en contra del Pla Comarcal? Ho estan i de forma + rabiosament combatent l'important grup bancari del Banc de Madrid (Jaume Castell i + J.A. Samaranch), relacionats amb Villaverde -el gendre del dictador-; ho estan personatges tèrbols com és En "Paco" Gódia i immobiliàries relacionades amb ells.

També estan en contra sectors típicament conservadors com l'"Associació de Propietaris del Sòl de la Província de Barcelona", que fa la clàssica defensa del pau i que ha aconseguit la col·laboració de les Germandats de Pagesos i Ramaders, emittint oficials dels Sindicats Verticals i, per últim, també ho estan nombrosos especula-

dors menys caracteritzats, que veuen desesperadament com una època d'or s'està acabant.

Les crítiques al Pla Comarcal també sorgeixen dels barris i expressen opinions populars, però se centren en impugnacions parcials, mai a la totalitat. Sens dubte, aquest debat públic del Pla és una excel·lent ocasió per a descobrir el grau de penetració i el sentit de futur que transpara l'opinió pública catalana. Aquest no és el Pla que haguéssim fet si ens poguéssim governar i sobretot no és aquesta la forma de fer-ho que haguéssim utilitzat, però això no és obstacle perquè hi destriem els aspectes positius que comporta.

Dir no al Pla Comarcal és dir sí a que continuï l'especulació segons s'ha produït en localitats com Sta Coloma de Gramenet, amb el caos i la degradació màxima, gràcies a les embutxacades d'aquests titelles de la dictadura.

3. elements de judici

★ Catalunya està indefensa per a ordenar i preveure el seu futur. Recordem que En Trias Fargas afirmà a "Introducció a l'economia de Catalunya": "CAP DE LES VARIABLES DECISIVES NO DEPEN DE NOSALTRES, I AIXO ES EL QUE HA DE PREOCCUPAR".

★ Els sectors conservadors s'oposen al Pla perquè distorba la seva borbateria de guanys. No en tenen prou, són insaciables. Diuen: això és socialisme! Podem assegurar-los que no, socialitzar seria per a les seves butxaques molt pitjor.

★ La burgesia més espanyolista està quebufa; Samaranch corre per Madrid intentant que grans inversions seves, com són la projectada ciutat de vacances a la platja del Prat del Llobregat o bé la continuació de la ciutat Meridiana, tornin a ésser edificables.

homes de palla de qui?

★ Aquesta gent esgrimeix l'atur dels treballadors de la construcció com un problema que es produirà i que els preocupa. Ells, que han edificat les seves fortunes a l'empar de totes les injustícies, cal desemmascarar-los!

★ La gent, els ciutadans, han d'aprofundir què vol dir el Pla Comarcal objecte de tanta discussió. Cal optar amb visió de conjunt, superant els criteris esquivats, que només ens serveixen per a promoure una acció quan ens falta un senyal per a la cantonada.

★ Aquest tema és una oportunitat per a treure'ns del damunt el fatalisme que el franquisme ha intentat inocular-nos. Cal analitzar, comparar, estudiar, optar.

★ Cal llegir el llibre "Barcelona, a donde vas", de F. Martí i E. Moreno (D'Edicions Diosa, Barcelona 1974), que inclou una sèrie de materials informatius interessants. Sense oblidar, però, que Moreno és un home que lluità en contra de Rodríguez Ocanya en les passades "eleccions" municipals. Per tant, prendrem nota de les dades, però desconfiarem dels

comentaris.

★ Hem d'exigir que aquest Pla Comarcal s'insereixi en el marc d'una planificació de tot Catalunya, altrament és insuficient.

o o o

Com passa amb els grans temes, aquest presenta molts aspectes discutibles, però per damunt de tot és una alternativa d'ara i per ara, a la corrupció.

(Article d'un corresponsal-col·laborador de l'Equip "AVUI".)

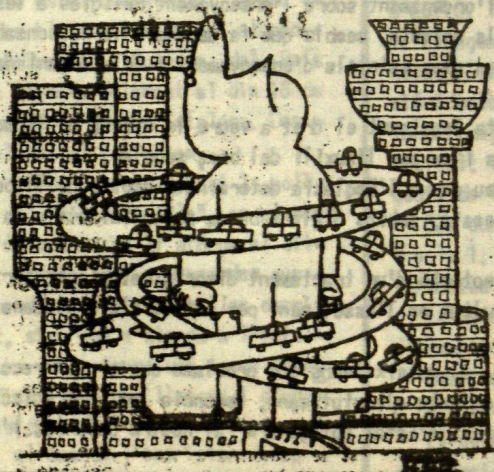
demaneu la 2a. edició de:

EL POBLE DE CATALUNYA I LA REPÚBLICA ESPANYOLA D'AVANT L'ESTATUT

papers de treball i
d'informació

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca Geogràfica
CEOC
num 2

quina ciutat.. per demà?

coacció policial a Sta Coloma

Per al 10 de maig hi havia programada una "Assemblea de reflexió cristiana en torn a la pena de mort", a l'església de St Andreu de Palomar, a Sta Coloma.

En haver-se produït greus incidents, Mn Camps, ecònom de la parròquia, va adreçar al Cardenal-Arquebisbe, Mnsr Jubany, un detallat informe de tot el que havia passat. Resumint, aquests foren els fets:

Poc abans de començar l'acte, uns 200 + policies van rodejar l'edifici, prohibint l'entrada a tothom, fins i tot a un altre capellà i a diverses persones que anaven a al despatx parroquial. A les 9, quan s'obrien les portes, uns inspectors es van situar a l'entrada dient que allò era un acte il·legal, que l'autoritat governativa l'havia prohibit i que el Bisbe auxiliar ja ho sabia. Tot i això no van poder presentar cap ordre en aquest sentit. (Monsen Camps va trucar al Bisbe auxiliar però no el va trobar; igualment va ser impossible de conseguir que s'hi personés un notari.)

Aleshores, l'ecònom es va adreçar a la gent, convidant-los a entrar i afegint que tot allò era una arbitrarietat de la policia. Immediatament uns cinc inspectors es van dedicar a interrogar als qui volien entrar: nom, cognoms, carnet, on treballava, etc. Malgrat això, unes 300 persones aconseguiren entrar al llarg d'una hora. Però com que encara n'hi havia moltes esperant, i la tensió regnant entre la gent i la policia no minvava, Mn Camps va decidir de suspendre l'acte, ajornant-lo per a un altre dia.

La policia va detenir un noi que portava una llista de la gent agafada recentment (Veure "AVUI" del 10 de maig), llista confeccionada a base de les notes de premsa. Assabentats que havia estat aconduït a "Jefatura", Mn Camps i un altre capellà hi van anar aconseguint, després de molt insistir, que fossin rebuts. Aleshores se'ls va permetre de fer una declaració voluntària i espontània a favor del detingut, cosa que va ser aprofitada per a interrogar-los. Mn Camps es va negar a fer-ho dient que no "podia recabar consejo previamente del Arzobispo, así como autorización del mismo". Tot i això, aquesta acció el va permetre de conèixer l'informe policial dels fets. En el mateix hi havia detalls falsos sobre el comportament de la gent: en tot moment es parlava d'un comportament violent i despectiu vers la policia i de poc respecte a dins l'església (crits, gent fumant, etc.).

Mn Camps demana a Mnsr Jubany la publicació d'una nota aclaridora.

DRETS HUMANS I CONCORDAT

Sota aquest títol, el "Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans" de la ciutat de Barcelona publicà el següent escrit:

"El GCPDH, sensible a tot allò que pot llesionar els drets de les persones o de les associacions, i convençut que el fet concordatori al nostre país pot contradir alguns d'aquests drets humans que corresponen a tots els ciutadans, vol manifestar davant l'opinió pública el seu pensament sobre la qüestió. No pretén, doncs, reivindicar cap situació especial per als cristians, car està convençut que aquests no han de demanar més drets que els que són propis de qualsevol ciutadà, sigui cristià o no ho sigui.

1. El Concordat afecta la societat civil amb raons d'església i afecta l'Església amb raons d'Estat.

Considerem que queda menystingut el dret dels ciutadans a tenir una societat civil pluralista i sense discriminacions institucionalitzades, i a trobar la imatge d'una Església totalment fidel al seu projecte evangèlic.

2. El Concordat té repercussions sobre la convivència, tan cívica com eclesial; amb tot, la seva elaboració segueix un procediment autoritari, sense el funcionament dels mecanismes que intervenen per a generar les lleis.

Considerem que l'estipulació del Concordat no respecta el dret dels ciutadans a participar, per mitjà de les institucions pertinents, en la creació de les normes legals que han de regular la seva convivència.

3. El Concordat recolza sobre un pacte que situa l'Església com una potència entre les altres potències, i la torna poderosa i la fa defensora més aviat dels seus interessos institucionals que dels drets de les persones.

Considerem que queda estafat el dret de tot home a veure una Església no identificada amb cap poder d'aquest món.

4. Les relacions concordatòries fan possible que l'Estat apunti les seves decisions en raons religioses, i que l'Església recorri al poder temporal de cara a aconseguir els seus objectius.

Considerem que queda menystingut el dret dels ciutadans a no sofrir coaccions de cap tipus en qüestions que són de lliure opció.

5. El Concordat engendra situacions de privilegi per a l'Església i per als seus membres, sobretot per als més destacats.

Considerem que queda llesionat el dret elemental que tenen tots els homes a ser iguals davant la llei.

6. El Concordat preveu unes aportacions econòmiques, directes i indirectes, a l'Església, que provenen de tots els membres de la societat civil.

Considerem que no es veu respectat el dret del ciutadà a decidir la seva col·laboració econòmica a les causes que poden tenir relació positiva o negativa amb la consciència.

7. El Concordat vigent articula la intervenció estatal en el nomenament dels representants jeràrquics de l'Església.

Considerem que queda conculcat el dret civil a la llibertat religiosa i, concretament, els drets irrenunciables del poble de Déu a la seva llibertat més elemental.

8. El Concordat, en l'ordenament sobre l'ensenyament religiós a les escoles i sobre l'atenció religiosa dels soldats, sembla que fa dependre la responsabilitat pastoral de l'Església dels organismes estatals d'ensenyament i dels organismes militars o eclesialístico-militars.

Considerem que resulta llesionat el dret a veure la missió de l'Església exercida per les seves comunitats i no per l'auxili del braç secular.

9. El Concordat preveu per a l'Església determinats àmbits de llibertat d'associació, de reunió i d'expressió, àmbits d'altra banda molt limitats a la resta dels ciutadans.

Considerem que l'acceptació d'un tractament discriminatori per part de l'Església esdevé una greu dificultat en l'assoliment per a tots els ciutadans d'aquests drets irrenunciables.

Amb tot això, el GCPDH, al mateix temps que proclama que siguin reconeguts i respectats els drets humans en tots els ciutadans, denuncia les contradiccions que tot Concordat entre l'Església i l'Estat pot generar al nostre país.

Maig 1974.

★ CULTURA CATALANA

nova cançó a portugal

El passat 24 de maig, especialment convidat per la RTV portuguesa, En Lluis Llach va donar un recital en el "Teatro São Luiz" de Lisboa, dins el programa "Canto Livre" (d'entrada lliure i gratuïta i retransmès directament per ràdio i TV cada divendres a la nit). Pròximament, al llarg d'aquest mes de juny i següents, actuaran també d'altres components de la Nova Cançó: "Quico" Pi de la Serra, Ovidi Montllor, Raimon i Maria del Mar Bonet.

Naturalment, aquests programes han estat endegats després de la caiguda del feixisme de Caetano-Salazar. En aquest sentit cal recordar que la cançó "Grandola, vila morena", del cantautor Xosé Alfonso -conegut per les seves idees democràtiques i per tant "mal vist" pel règim caigut- va ésser la senyal per a l'alçament militar anti-feixista.

★ Celebrem aquests recitals a un Portugal lliure de la dictadura de l'"Estado Novo" i espereu que aviat la "Nova Cançó" pugui expressar-se lliurement als Països Catalans.

MAPA de CATALUNYA

Ha estat publicat el "Mapa de Catalunya" per iniciativa personal del botifler Juan-Antonio Samaranch i amb el concurs de la 4 "Diputaciones provinciales catalanas". Sembla que això es deu a una maniobra oportunista d'aquest individu, en un intent de guanyar "prestigi", ara que els Presidents de les "Diputaciones" seran elegits.

En aquest "Mapa de Catalunya" hi figuren tots els topònims en català, gràcies als consells de l'"Institut d'Estudis Catalans" de Barcelona. D'ara endavant, doncs, els ajuntaments ja no tindran excusa per a demanar el canvi de nom de la vila tornant al topònim original i català, com ha passat amb Vilafranca del Penedès i amb Vilanova i la Geltrú.

Continuarà encara l'alcalde feixista de El Vendrell amb la seva neurosi de "Vendrell"?

català, a AUSTRÀLIA

A La Trobe University de Bundoora, a Austràlia, s'hi ensenya el català!

Les classes de la nostra llengua són 4 per setmana. Les lectures prescrites són dels llibres: "Introductory Catalan Grammar", de Joan Gili (Dolphin, Oxford 67); "Narracions", de S. Espriu; "La Plaça del Diamant", de M. Rodoreda; "Notícia de Catalunya", de J. Vicens Vives; "Què cal saber de Catalunya", de F. Sòldevila; i "Llengua i cultura als Països Catalans", d'A. Badia i Margarit.

(Informació extreta de "VIDA NOVA", N.º 60, abril 74. Adreça: Av. Villeneuve d'Angoulême; Mas Drevoen 14; Montpellier, França.)

★ Com diu el comentarista, l'existència de l'obra d'En Gili (que va per la 4ª edició), ha contribuït considerablement a l'ensenyament del català a països anglosaxons.

el Premi d'Honor i el senyor PLA

enguany, ha estat concedit el "Premi d'Honor de les Lletres Catalanes" al professor Manuel Sanchis i Guarner, del País Valencià, en un acte celebrat el dia 18 de maig al Palau de la Música Catalana. Des d'aquestes planes el felicitem.

Novament, però, ha ressuscitat la polèmica entorn del "cas Josep Pla", en el sentit que com és que no se li atorga el dit Premi a ell. Amb tal motiu, recordem que el guardó no es concedeix al millor escriptor solament, sinó que s'atorga a l'intel·lectual que ha dut a terme una tasca honesta i reivindicativa d'una llengua i d'una cultura oprimides. I el jurat no creu que aquest sigui el cas de l'escriptor Josep Pla.

RAIMON prohibit

El 14 de maig l'autoritat governativa va comunicar a la llibreria "Tres i Quatre", de València, que quedava suspesa la presentació que En Joan Fuster tenia preparada del llibre "Poemes i Cançons", del Raimon, editat per "Ariel".

Igualment, també fou prohibit l'acte de presentació del mateix llibre que s'havia de celebrar el 28 de maig a Mataró.

SUSPENSIO PREMIS

El dia 4 de juny hi havia prevista la proclamació del premi "Nova Terra" i "Balma Nova", concedits per l'Editorial "Nova Terra", en la Cooperativa "La Nova Obrera", de Sants. L'acte fou suspès pel governador civil.

Via. UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU

Del 21 al 31 d'agost d'enguany se celebrarà a Prada la VIª UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU, la qual comptarà amb les seccions següents:

1) Llengua elemental; 2) Lingüística i literatura; 3) Història; 4) Estudis rossellonesos i occitans; 5) Estudis bascos; 6) Ciències socials; 7) Economia; 8) La manipulació ideològica; 9) Prospectiva; 10) Ciència política; 11) Dret; 12) Matemàtica i Informàtica; 13) Física; 14) Medicina; 15) Art; 16) Teatre; 17) Cinema; 18) Pedagogia musical; 19) Psicopedagogia; 20) Expressió plàstica; 21) Expressió dinàmica; 22) Pedagogia de la matemàtica moderna; 23) Pedagogia Frèinet; i 24) Dinàmica de grups.

Els cursos especialitzats, donats per personalitats de renom, tindran lloc de les 9 a la 1. Les tardes podran ésser dedicades a les pràctiques i als colloquis. Les conferències i espectacles seran al vespre.

La pensió completa al Liceu Renouvier de Prada serà de 25 FF per dia; els drets d'inscripció són de 70 FF i cobreixen les despeses d'excursions i d'espectacles.

Les inscripcions han d'ésser enviades al GREC, BP 1000-8, Perpinyà. El gir de 70 FF ha d'ésser adreçat al Sr Josep Pons, carrer dels ocells, 66-Toulouges, França.

El nombre de places és limitat a 600; les inscripcions fetes per la durada total seran prioritàries.

☆ INFORMACIÓ GENERAL

Tres "polícies paralels" AL BANQUILLO

El dia 6 de maig foren jutjats a Barcelona tres nois de vint anys: ANGEL GIL PEREZ, ALBERTO COSTA CARNALS i FRANCISCO-JAVIER MESTRES ANDREU, sota l'acusació d'haver actuat com policies pel seu compte. Els tres individus eren membres de la "Guardia de Franco" i també "ciudadanos activos en la defensa de la integridad de la Patria en cualquiera de sus facetas"... Amb tal bagatge ideològic, els tres es dedicaven a detenir i interrogar persones sospitoses de "comunistes", "vagància", "immoralitat", etc. A més, ajudaven a la policia "cuando se han producido tensiones que podían derivar en conflictos de orden público" (dos d'ells van dir que "habían efectuado servicios patrióticos /d'aquesta índole/ una veinticinco o treinta veces"...).

Pel seu evident interès, reproduïm unes frases de l'article aparegut en "EL CORREO CATALAN", del dia 7 de maig:

"No dijimos nunca que éramos policías. Decíamos que éramos de la Guardia y exhibíamos dichas credenciales.

- ¿Y usted cree que dentro de las funciones de la Guardia de Franco entra la de interrogar a las parejas, pedir la documentación a mujeres o intentar investigar lo que hace un cura párroco en su iglesia?

- Sí, señor. (...) En todas nuestras actuaciones íbamos contra los que atentaban contra los principios fundamentales del Movimiento.

- ¿Tenían órdenes por escrito?

- Sí, señor. (...) Yo y mis camaradas confeccionábamos un acta por duplicado de todas nuestras actuaciones, actas que pasábamos a la lugartenencia de la Guardia de Franco."

Aquests porristes i confidents de la BIS (policia política) es beneficiaran, naturalment, de la "justicia" franquista. Però, com a mínim, per a escarmentar-los, cal denunciar la seva actuació arbitrària i il·legal. El mateix es pot dir dels torturadors de la BIS. Cal que la gent conegui les seves "habilitats".

CONGRES NAZI, tururú?

El 19 de maig sortia a tots els diaris barcelonins una nota del "Gobierno Civil" prohibint el Congrés Neo-Nazi que el grup CEDADE pensava celebrar a la capital catalana a finals de juny. (veure "AVUI" del 20 de febrer.)

Dies després, es van produir els coneguts incidents a Madrid i a Barcelona en els quals es va atacar la premsa i els periodistes, a càrrec de Jorge Mota, el cap dels feixistes del CEDADE. Des d'aquestes planes fem patent la nostra més enèrgica protesta per l'actuació d'aquests energúmens, quan a Europa i al món sencer el nazisme és sinònim de barbàrie física i espiritual.

La suspensió s'ha produït després de la caiguda del feixisme portuguès, quan l'únic règim d'aquest caire a Europa és el del Franco.

Els del CEDADE han assegurat que pensen celebrar el Congrés en la "clandestinitat". Cal, doncs, que totes les associacions, entitats, etc. es pronuncin en contra. L'exemple de molts diaris -entre el "Diario de Barcelona", carregant-se i deixant en ridícul a aquesta gent és digne d'elogi.

LA LLIGA, LA COPA i T.V.E.

El 14 de maig, milers de fans del Barça

LA TORXA EN FLAMES DE L'ESCUT DE C.E.D.A. + D.E. és l'emblema dels neo-feixistes italians del MSI i dels neo-nazis francesos + del "Front National".

es van concentrar a la Plaça de St Jaume + de Barcelona (veure la nostra crida a "AVUI" del 10 de maig). L'indret era ple de "grisos" -en varis jeeps i un autobús-, de "socials", etc. Però res no va impedir que es registrés una explosió popular de joia: els crits de "Visca el Barça!", "Visca Catalunya!", les desenes de banderes nacionals catalanes i els cants "L'emigrant", "El Virolai" i "La Santa Espina", bé ho testimonien.

Quan TVE va passar aquests actes motivats pel triomf en la Lliga, ho va fer sense la banda sonora, és a dir sense que

s'oïssin els crits i cànecs de la gent i + també els parlaments en català d'algunes de les personalitats presents. Aperturisme?

BOMBA

Vers el migdia del diumenge 26 de maig, + va esclatar una bomba davant l'estafeta de Correus Nº 12, de Travessera de Gràcia 60.

Afortunadament no es van produir ferits greus, tot i que un peatò va rebre els impactes dels vidres trencats.

ATRACAMENT POLÍTIC ?

Tres nois i una noia van atracar la sucursal del "Banco Comercial Transatlántico", del Nº 17 del Carrer de Girona, a Barcelona. Els quatre aconseguiren endur-se unes 170 + mil pessetes, després d'haver amenaçat a la gent amb una pistola i ganivets i després + d'haver llançat tres "còctels-molotov".

Segons sembla, es tracta d'un atracament polític -anarquista, si hem de fer cas a la premsa-, relacionat més o menys amb el 1er. de maig (l'assalt tingué lloc el dia 3).

Una altra circumstància a tenir en compte és que dos dels atracadors van emprar la llengua catalana entre ells.

Els quatre individus aconseguiren fugir, sense que fins el moment no s'hagi trobat + cap element més que permeti emetre una opinió taxativa.

SOBRE Mn. XIRINACS

Mossèn Lluís Ma, Xirinacs ha estat guardonat amb el Premi "Memorial Joan XXII" de 1973, concedit per "Pax Christi Internacional", per la seva acció no violenta a favor de la pau. L'acte fou celebrat a Barcelona el passat 25 de maig, rebent el premi la mare de Mossèn Xirinacs.

Com es recordarà, Lluís Ma, Xirinacs està pres a la presó de Carabanchel de Madrid, on haurà de complir 3 anys (Veure "AVUI" del 20 de febrer).

Relacionat amb ell, Jaume Chalamanch ha dut a terme una vaga de la fam de 21 dies (del 17 d'abril al 8 de maig), en solidaritat amb Mn Xirinacs. (Recordem que aquest capellà va mantenir una vaga de la fam de 42 dies de durada quan l'afer dels 113. Al respecte veure "AVUI" del 15 de desembre i del 20 de gener.)

Pau VI i L'INDULT

El passat 23 de maig, el Papa Pau VI va fer una crida demanant un indult general per als presos polítics de tot el món. La petició s'insereix amb motiu de l'obertura de l'Any Sant de 1975.

★ Qui li en farà cas?

DETENCIONS i MULTES

Torrassa, 4 de maig: Sota l'acusació de "associació il·lícita" i "propaganda il·legal" foren detingudes dues persones: RAFAEL ZOYO, MAGDALENA SEGURA; per "manifestació no pacífica", CARME ROCA i ARSENI FERNANDEZ. Aquest darrer fou posat en llibertat provisional després de pagar una fiança de 8.000 pessetes.

Barcelona, 9 de maig: Per haver participat el 22 de febrer en una reunió a la Facultat de Dret sobre la pena de mort, ha estat detingut l'advocat LEOPOLD ESPUNY i CARRILLO. En no pagar la multa governativa de 100.000 ptes, passà a la Model a complir un mes d'arrest substitutori. El Col·legi d'Advocats barcelonès va intervenir però sense èxit.

Sta Coloma de Gramenet, 27 de maig: Ha estat multat amb 50.000 ptes, Mossèn JAUME SAYRACH, de la parròquia de St Joan Baptista, amb motiu de la seva suposada intervenció quan el passat boicot als autobusos en aquesta vila.

Torre Baró, 4 de maig: Aquest dia foren posats en llibertat els tres detinguts amb

motiu de suposats fets de "alteración de orden público" l'1 de maig als afores d'aquest barri.

85 anys a SOLÉ i PONS

El 2 de maig foren conegudes les "conclusiones provisionales del fiscal" en el Consell de Guerra que s'obrirà contra JOSEP SOLÉ i SUGRANYES i JOSEP-LLUIS PONS i LLOBET, acusats de pertànyer al MIL ("Movimiento Ibérico de Liberación", anarquista) i d'haver dut a terme "activitats terroristes: 64 anys per al primer i 21 per al segon. (Recordem que En Pons i Llobet és a la Model complint 30 anys que li foren imposats el passat 8 de gener, en el mateix judici en què es condemnà a mort a SALVADOR PUIG i ANTICH.)

Dibuix de PICASSO sobre l'Amnistia.

Le Monde i CAVANILLAS

El 22 de maig d'enguany el diari parisienc "LE MONDE" reproduïa una entrevista concedida pel seu corresponsal a Madrid, José-Antonio Novais, al Ministre d'Informació i Turisme franquista, Sr Pfo Cabanillas. En el decurs de les seves respostes, el Ministre espanyol exagerà mentiderament la "liberalització" de la censura.

El dia 28, el mateix diari portava una carta de protesta del Sr José Martínez, de les "Ediciones Ruedo Ibérico", dient "que si en efecte s'ha fet quelcom en relació a la implacable censura dels anys 40-60, és fals que aquesta hagi desaparegut des de fa 7 anys com diu el Ministre. I la prova és l'existència a l'estranger d'editorials que publiquen llibres sobre la problemàtica actual de l'Estat espa...

nyol, els quals llibres són prohibits d'editar i vendre a la Península. A continuació, cita quatre noms: "Librería Española", "Colectión Ebro", "Ediciones Ruedo Ibérico" i "Edicions Catalanes de París", totes elles de la capital francesa.

★ Fem nostra aquesta rectificació.

benvingut PRESIDENT?

El diumenge 16 de juny, al "DIARIO DE BARCELONA", el periodista Sr Amando de Miguel titulava un comentari seu amb la frase "BENVINGUT, SR PRESIDENT!". I qui és aquest "President" al qual cal donar la benvinguda? Més ni menys... el policia Arias Navarro!

El Sr De Miguel s'ha llufat... lloant un home conegut per la seva dèria repressiva.

SOLIDARITAT amb els presos polítics

Continuen a la Model els acusats de pertànyer a l'OLLA, PSAN, FNC, GIC, PPC i JRC, la detenció dels quals fou publicada a "AVUI" del 10 de maig.

Per motius de salut fou posat en llibertat provisional el Dr. Joan Colomina i Puig; igualment també foren alliberats els seus dos fills Joan-Ramon i Lluís, així com Anna Esmerats i Bosch.

★ Amb aquests i els altres presos polítics catalans, demanem als nostres lectors solidaritat: envieu targes i cartes a: Presó Model, 4ª Galeria, Apartat Oficial Nº 20; i paquets de tot tipus -cal anar-hi a Entença 155.

INFORME:

L'ENSENYAMENT i la SELECTIVITAT

* Donada la importància de les lluites universitàries en contra de la Selectivitat, hem demanat a un col·laborador que ens fes un Informe al respecte:

introducció

"Els problemes de l'ensenyament són avui vitals per als pobles: vitals en el sentit més concret i immediat perquè afecten la vida diària de cada família i preocupa les àmplies capes populars. Vitals també en el sentit que ocupen avui un lloc central per al desenvolupament de l futur de la societat. La responsabilitat històrica que en aquest terreny ha contret el franquisme és enorme: ell és el més directe responsable de la degradació de l'ensenyament i la impotència que està demostrant per a treure el sistema educatiu del pou en què està enfonsat, és una prova més del seu absolut fracàs: un règim que des de fa 35 anys té tots els poders a les seves mans i s'ha mostrat incapaç de sentar ni tan sols les bases d'un progrés propi dels països capitalistes que ens envolten.

Ara estem assistint a una altra mostra arbitrària d'aquesta impotència: l'intent de barrar el pas dels estudiants cap a la Universitat, perquè han estat incapaços de muntar un ensenyament superior a l'alçada de les necessitats.

el projecte de Llei de selectivitat

Va ésser publicat en el "Boletín de las Cortes Españolas" el dia 8 de març d'enguany, i consta de tres articles.

En el primer, s'estableixen proves d'aptitud per a aquells alumnes que hagin aprovat el COU i vulguin entrar a qualsevol Facultat, Escola Tècnica Superior i Col·legi Universitari.

El segon article exclou d'aquestes proves aquells qui vulguin entrar a les Escoles Universitàries.

El tercer estableix que el Govern podrà establir normes per a l'accés a la Universitat en aquells casos en què no s'exigeixi la realització del COU.

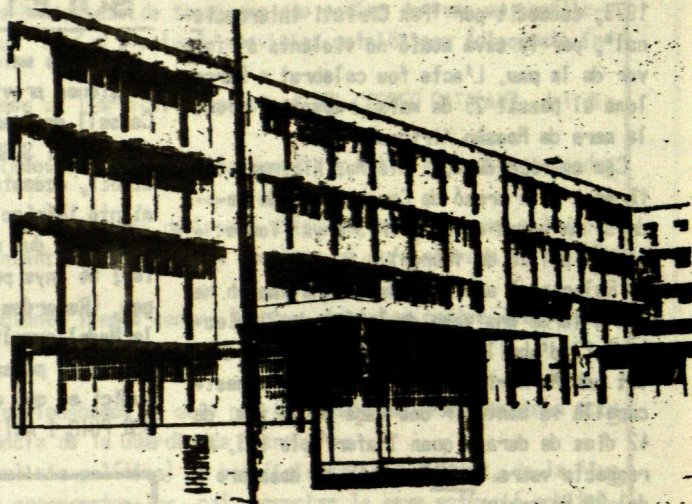
Fins aquí el text legal.

les justificacions del ministeri

A què obeeix aquest projecte de Llei? Els capítostes i portaveus del Ministeri d'Educació han fet servir tres arguments principals:

1.- Aquesta mesura és una conseqüència lògica de la situació de la Universitat, massificada, amb un baix nivell educatiu, amb una enorme inflació d'estudiants en els primers cursos i amb un percentatge molt elevat de repetidors i abandonaments. D'aquesta situació és dedueix que per tal de millorar la qualitat de l'ensenyament universitari calia barrar el pas als estudiants sense vocació, sense dots intel·lectuals o amb poca preparació.

2.- El projecte seria un inici de la igualtat d'oportunitats perquè la Selectivitat acabaria amb el monopoli que les classes benestants han exercit sobre la Universitat: els fills de casa bona que no servissin serien exclosos i, per contra, es garantiria l'entrada a la Universitat a tota persona amb capacitat, al marge de la seva situació econòmica, ja que es posaria en marxa un sistema de beques que impediria que cap persona que reunís les condicions mínimes hagués de deixar els estudis per necessitats econòmiques.

3.- Aquest projecte seria més progressiu que no pas el tipus de proves selectives que autoritzava l'article 36-2 de la "Ley General de Educación", doncs no suposava l'establiment d'un "número de places".

la reacció dels interessats

Poques vegades un projecte de Llei ha estat defensat amb arguments més febles i ha suscitat una oposició general tan unànime; les declaracions dels diversos sectors relacionats amb l'ensenyament així ho demostren: declaracions dels Col·legis de Doctors i Llicenciats de Catalunya-Balears, Madrid i Saragossa, de l'Asociación Nacional de Catedráticos, de l'Associació d'Agregats d'Instituts, de claudres sencers d'Instituts d'Ensenyament Mig, de l'Assemblea d'Associacions de Pares d'Alumnes d'Institut, dels Professors No Numeraris de diverses Facultats i de moltes organitzacions ciutadanes.

En aquest punt, la premsa ha mostrat una rara unanimitat: només el control polític estricte que posa damunt la TV ha imedit que des d'aquest mitjà es dongués una informació correcta sobre l'opinió totalment desfavorable que ha suscitat el projecte. Fins i tot algun "procurador en Cortes" ha dit coses molt grufudes: "Este proyecto de Ley -ha dit el 'familiar' per Almería, Sr Gómez Angulo- ha sido hecho sin consultar y de espaldas al rechazo unánime de la sociedad".

I els estudiants, amb la vaga general realitzada el passat dia 9 de maig han demostrat clarament la seva opinió.

catalunya ha dit no!

La reacció més unànime i més organitzada ha sortit de Catalunya: 39 entitats (sis Col·legis Professionals de Catalunya i Balears, cinc claudres de professors d'Institut, tres Associacions de pares d'alumnes, 10 associacions de veïns i 15 altres organitzacions) han reclamat la devolució del projecte al Govern.

La vaga general del 9 de maig, realitzada fonamentalment per batxillers i universitaris contra la política educativa del Règim, ha tingut molta amplitud a Catalunya: les tres Universitats de Barcelona, nombrosos Instituts (pràcticament tots els de Barcelo

Nombre d'estudiants d'ensenyament superior per 100.000 habitants en 1970. ("Anuari Estadístic de l'UNESCO" 1972.)

USA.	4.137	Bulgària.	1.173
Canadà	2.250	Polònia	1.008
URSS	1.887	Gran Bretanya ...	914
Itàlia	1.280	Txecoslovàquia. .	906
Iugoslàvia ...	1.272	Grècia	856
França	1.211		
		Estat espanyol. .	653

% d'estudiants d'Ensenyament superior en relació a la població estudiant total.

USA.	12'8
URSS	8'3
França	6'5
Txecoslovàquia ...	5'4
Itàlia	4'9
.....	
Estat espanyol ...	3'6

Diplomats superiors per 100 mil habitants.

USA.	742
Japó	336
Bulgària	266
França	177
Grècia	132
.....	
Estat espanyol .	51

na, que compten amb milers d'alumnes, els de Sabadell -3-, Terrassa -2-, Baix Llobregat -3-, Badalona, Sta Coloma, Montcada, Mataró, ++ Vic, Ripoll, etc., etc.) i escoles professionals i acadèmies. Ha estat la vaga més generalitzada que hi ha hagut en molts anys entre els estudiants d'ensenyament mig, professional i universitari.

perquè tot el poble ha dit no!

Resumim les principals argumentacions col·lectives:

- 1/ Perquè l'elaboració de la llei, com a procedent d'un règim dictatorial, ha estat feta dictatorialment, a esquena de tots els sectors afectats.
- 2/ El pretès caràcter tècnic d'aquest tipus de proves oblida les desigualtats reals del sistema social. Es pertorba de la consideració que ens trobem en una societat igualitària i que es tracta simplement d'escollir els millors. I això es fa perquè la situació de partida és profundament desigual.
- 3/ La selectivitat propugnada en aquesta llei és enganyadora perquè està en funció de les necessitats dels Centres i no de la capacitat dels alumnes. La massificació existent als nostres Centres no és deguda al nombre global d'alumnes sinó a la manca escandalosa de Centres i de mitjans.
- 4/ Igualment, el nombre de graduats que necessita una determinada societat varia molt segons que aquesta societat vagi orientada a satisfer les necessitats generals o estigui orientada a satisfer els interessos d'una minoria: si va adreçat a tothom o si va dirigit a reforçar la selecció natural classista; si es pensa que tothom té dret a una bona assistència mèdica i a una medicina preventiva generalitzada o es creu que només tenen dret al "cheque" periòdic de banderres que ens governen; si es creu que hem de disposar d'una tecnologia i investigació pròpies que facin front als nostres problemes i ens alliberi d'asfixiants dependències o ja ens està bé gastar milers de milions (191 mil milions de dòllars el 1972, contra 100 milions de pessetes dedicades a la investigació pròpia) en comprar la tecnologia de les grans potències imperialistes. I així es podrien anar aïllant situacions que condicionen l'orientació general d'un sistema d'educació.
- 5/ S'ha de buscar l'extensió quantitativa com a base per a la selecció qualitativa i l'extensió quantitativa està molt lluny d'ésser una realitat. (Vegeu xifres dels Quadres adjunts.)

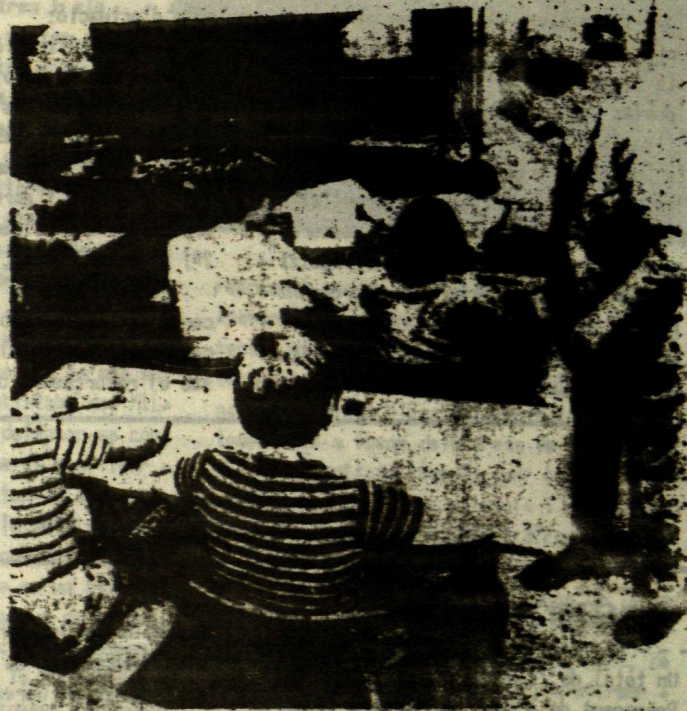
D'això es dedueix clarament que no solament no sobre estudiants, sinó que en manquen moltíssims, i ja no diguem al batxillerat: no més a França hi ha 6 vegades més batxillers que no pas a l'Estat espanyol.

Sabem que ni les mínimes necessitats populars estan cobertes; i en aquestes condicions limitar el nombre de metges, ensenyants, arquitectes, psicòlegs, sociòlegs, etc., etc. significa ignorar deliberadament les necessitats més elementals de les classes populars.

Si es vol millorar la qualitat de l'ensenyament universitari, s'ha de començar per millorar l'ensenyament mig amb la creació de tots els instituts que calguin, la reducció del nombre d'alumnes per aula, etc., la formació permanent del professorat que treballés

en unes condicions dignes, que tingués a les seves mans la gestió democràtica de l'ensenyament, etc. Això és el que estan reclamant els sectors afectats. "UN AUTÈNTIC PROCÉS DE DEMOCRATITZACIÓ DE L'ENSENYAMENT - diu el "Dossier sobre la Selectivitat" elaborat pel Col·legi de Llicenciats de Catalunya- I NO EL SISTEMA DE VALLES I DE COMPARTIMENTS STANCS QUE PRECONITZA L'E.G.B. AMB EL SEU DOBLE CERTIFICAT. CREIEM -continua el "Dossier"- QUE EL B.U.P. HAURIA D'ESSER GRATUÏT I QUE HAURIEN DE CREAR-SE MES CENTRES PER IMPARTIR EL B.U.P. I EL C.O.U."

Cal arribar a les arrels d'aquesta situació: les capacitats de la gent no són innates, sinó que estem estretament lligades als estímuls que es van rebent: tots sabem que aquests són més rics o més pobres per causes socials: la selecció comença quan uns nois tenen opció a un aprenentatge preescolar i uns altres no, per raó de diners; la selecció continua quan uns nois realitzen els estudis de l'E.G.B. en classes de 25 alumnes i amb uns mitjans actius i els altres en classes de 70 o més. La selecció es legalitza brutalment amb els dos certificats al final de l'E.G.B., un dels quals dóna accés a l'ensenyament professional i l'altre al B.U.P.; la selecció es realitza, ja de manera irreversible, amb la no gratuïtat del B.U.P."

★ Recomanem als nostres lectors la lectura del llibret "PER UN + ENSENYAMENT POPULAR CATALÀ", publicat per les Edicions "AVUI". el mes de juliol de 1973.

★ Darrerament, el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA (M.S.C.) ha editat un número del seu butlletí "Company" dedicat al tema, sota el títol de "Aturem la Llei de Selectivitat!". (Any 3, Nº 5, maig 1974.

★ L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA

COMUNICAT 10a Permanent A.deC.

Hom rebut per a la seva publicació el següent document:

" La Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha celebrat la 10a reunió plenària i ha acordat de difondre àmpliament aquest Comunicat, per tal que sigui conegut i discutit per tots els sectors socials i d'opinió, que d'una manera o altra se senten compromesos en la lluita de convergència unitària pel restabliment de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya. Aquesta convergència ha estat definida pels quatre punts programàtics aprovats a la 1a Sessió de l'Assemblea de Catalunya:

1. La consecució de l'Amnistia general per als presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La Comissió Permanent ha examinat autocríticament la seva activitat durant el darrer període i ha aprovat diverses mesures de manera que aquesta reunió constitueixi un nou punt de partida per al reforçament de la seva tasca unitària.

També ha examinat la situació política i ha constatat que s'està fent patent una pro-

gressiva extensió de les lluites populars i que al mateix temps sorgeixen nous elements de crisi per al règim franquista.

La Comissió Permanent ha recollit amb atenció i entusiasme les informacions que donen constància dels avenços democràtics del poble de Portugal en el procés de liquidació del salazarisme i del colonialisme. Per això saluda al poble germà, l'exemple del qual esdevé un ajut inestimable a les nostres lluites, i demana un esforç per assolir una major relació de l'Assemblea de Catalunya amb el poble portuguès.

La Comissió Permanent ratifica un cop més que l'única sortida de la situació actual és la ruptura democràtica enfront de qualsevol pretensió evolucionista i entén que qualsevol obertura atorgada és una obertura aconseguida per les pressions populars i que ha de ser utilitzada per continuar la lluita en condicions més favorables.

L'extensió de la influència unitària de l'Assemblea de Catalunya i els canvis que es produeixen en la situació política, aconsellen intensificar la preparació política i organitzativa de la 11a Sessió Plenària.

Amb aquesta finalitat, la Comissió Permanent recomana que en el curs de la preparació es vagin verificant tres línies generals d'actuació:

1a) Descentralització geogràfica i sectorial de l'Assemblea de Catalunya, de manera que aquesta s'obri a les iniciatives de la base. Aquesta descentralització haurà de facilitar un lligam més estret amb les masses i permetrà accions obertes, vinculades a problemes concrets.

2a) Al mateix temps, perfeccionament de les estructures de coordinació amb la constitució d'assemblees comarcals, intercomarcals, sectorials o intersectorials, amb el reforçament de l'organicitat del Se-

cretariat de la Comissió Permanent i de la representativitat de la mateixa, i amb la creació de totes les Comissions de treball que siguin necessàries.

3a) Inserir les lluites i les reivindicacions sectorials o parcials en la lluita general per la consecució de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya, sense treure-les del marc que els és propi, i servir-se'n com a mitjà per estendre l'acció unitària convergent.

La Comissió Permanent proposa d'intensificar la mobilització i la lluita al voltant dels cinc objectius següents:

- a- Per l'Amnistia General de tots els presos polítics, exiliats i represaliats; contra l'actual sistema penitenciari inhumà i repressiu; contra la pena de mort; per la dissolució de la Brigada Político-Social; per la consecució de la immediata llibertat de Mossèn Lluís Ma, Xirinacs.
- b- Pel reconeixement del dret a l'ús oficial del català i per l'aplicació pràctica i immediata d'aquest dret.
- c- Contra la corrupció i per una Administració democràtica i autònoma.
- d- Contra l'alça abusiva dels preus i l'encariment del cost de la vida.
- e- Per la millora de les condicions d'estudi, contra la selectivitat, en el camí de la consecució d'un ensenyament al servei del poble.

Aquests cinc objectius, oberts a totes les iniciatives i amb el suport d'una àmplia participació de masses, poden portar a la realització d'accions generals conjuntes amb grans possibilitats de coordinació quan l'amplària del moviment en planteja la necessitat.

La Comissió Permanent insisteix en la necessitat d'emmarcar tot el treball polític, organitzatiu i de lluita en la perspectiva de la preparació de la 11a Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya, dins la base d'acord que representen els quatre punts programàtics de la mateixa Assemblea de Catalunya, maig 1974."

ASSISTENTS:

Un total de 72 persones assistiren a la 10a Sessió Permanent de l'AdeC, la primera celebrada d'ençà de la detenció de 113 persones, a l'església de Maria Mitjancera de Barcelona, el passat 28 d'octubre 1973.

Els assistents eren representants dels següents grups i organitzacions:

PSAN, FNC, UDC, MSC, ERC, PSUC, OCE-BR, PCE (i), PSOE i Joventuts Comunistes de Catalunya.

Assemblea de les Terres de Lleida; Assemblea Democràtica de Terrassa; AD de Sabadell; AD de St Gervasi-Sarrià; AD de Gràcia; AD del Bages; Taula Democràtica de St Cugat; TD del Guinardó; Comissions Cíviques del Maresme; de Mataró; del Vallès Oriental; de Badalona; del Penedès-Garraf; de St Boi; del Baix Ebre; d'Igualada, de Sant.

Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans; Grup de No Alineats; Ambients Cris-

tians; Comissió per a l'ús oficial del català; Taula de No Alineats de Sabadell i API.

Comissió Obrera Nacional de Catalunya; Solidaritat Obrera de Catalunya; Comitès d'Acció d'Ensenyants; Comisiones de Maestros; Coordinadora de CCOO de Catalunya de Sectores; delegats de la Universitat; Sanitat; UGT; Coordinadora de Organizaciones de masas de Girona; Comité de Huelga del dfa 9.

☆PREMSA DEMOCRÀTICA

Informaciones OBRERAS Nº 76

la falx

la falx

EN LLUITA

front ensenyant

Rebel

determini

ARA

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

fulls d'informació nacional

Unitat

Unitat

COMBAT

En el document "PEL CAMÍ DE LA 11ª SESIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA", que l'equip "AVUI" va reproduir l'octubre de 1973, s'hi parla en fer la història de l'AdC:

"L'any 1969, després d'un llarg període de converses preliminars, cinc organitzacions: ERC, FNC, MSC, PSUC i UDC, es constituïren en COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA. L'intent d'aquesta coordinació era oferir una alternativa política que, amb la seva perspectiva política de conjunt, potenciés el nivell de les lluites de cada sector.

Aviat, i després de l'experiència de diverses accions realitzades amb aquest esperit unitari i que culminaren en les accions contra el Procés de Burgos de desembre de 1970, es feu sentir la necessitat de crear una plataforma política més àmplia, que fos el lloc de trobada de tota la rica gama d'entitats a través de les quals les forces populars expressen llur rebuig de la falsa legalitat feixista.

La CCFCP llençà, doncs, la idea d'una ASSEMBLEA DE CATALUNYA (...).

Una volta endegada l'AdC, la Coordinadora ha continuat existint al si de l'Assemblea. Darrerament s'hi han afegit dues altres organitzacions: PPC i PCC.

Amb data 30 d'abril, la CCFCP ha editat un nou número del seu portaveu "COMBAT", el qual conté una Declaració sota el títol de

PER UNA SOLUCIÓ DEMOCRÀTICA:

"La constitució del govern Arias després de la mort de Carrero Blanco va anar acompanyada d'una onada d'especulacions i interpretacions diverses sobre l'orientació de la política futura del règim. La declaració programàtica del nou equip ministerial parlava d'obertura, de participació i d'associacions polítiques, però, de primer i sobretot, de manteniment de l'ordre. Això, que en una situació democràtica té un sentit precís i concret, dit per un govern franquista és un eufemisme per a afirmar la intensificació de la repressió i de la violència institucionals.

La declaració implica moltes contradiccions, sobretot la de voler reagrupar entorn del govern les "famílies" en què el règim s'està descomposant: per una banda vol atreure's o neutralitzar els partidaris de més o menys bona fe d'una obertura i d'una altra banda vol mantenir al seu costat els ultres. L'operació és difícil, tota vegada que els partidaris de l'obertura no ho són simplement perquè sí, sinó perquè el volum i les activitats de l'oposició i, en certa manera, llur propi interès, els fan adonar que ja no és possible de mantenir les formes feixistes de poder, que cal, si més no, adornar el règim amb una aparença de liberalitat. Això fa molt complicat, si no impossible, tornar a amalgamar els ultres i els partidaris de l'obertura, vistos aquests com a fenomen polític.

Ben poques setmanes han bastat per a destruir les il·lusions que la declaració ministerial va poder despertar en determinats sectors. Dos fets sobresortints, entre els molts que es produeixen, han posat en relleu l'essència feixista del règim i del govern:

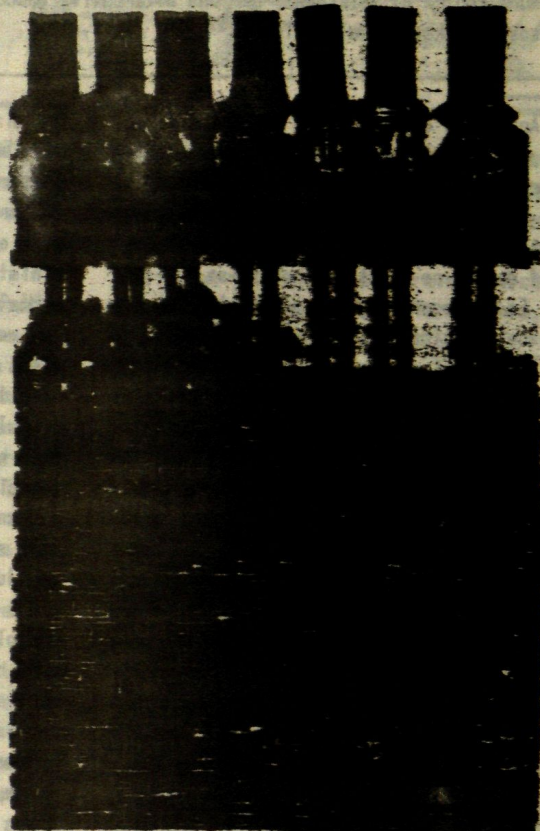
L'execució de Puig i Antich a garrot vil ha estat un vil atemptat contra la més estricta justícia. El jove militant del MIL no va tenir més remei que defensar-se contra el grup de policies que el van ficar en una entrada per a rebentar-lo a cops. La condemna a mort, fou ella mateixa manifestament antijurídica perquè Puig i Antich va actuar en defensa pròpia en un altercat tumultuari, figura jurídica que no es va voler prendre en consideració com tampoc no es va fer l'autòpsia ni la indispensable prova balística. La condemna i l'execució responen a la naturalesa feixista del règim i del govern que així satisfan els ultres i embruten de sang els nous ministres, al mateix temps que donen carta blanca a la policia per a continuar amb les tortures i amb les seves provocacions constants.

L'altre esdeveniment ha estat l'intent de

repressió contra el bisbe de Bilbao, Mnr. Añoveros, la detenció domiciliària i la pretensió d'expulsar-lo del país, per una pastoral en la que, de fet, no es diu res que no vingui dient l'Església catòlica d'un temps ençà a favor dels drets de l'home i de les comunitats humanes, per bé que referits aquest cop a una situació i a un lloc concrets (l'opressió nacional d'Euzkadi).

Davant d'aquests dos fets, els qui van creure més o menys en les promeses de la declaració governamental es deuen haver preguntat: és això l'obertura? Abans, però, de respondre, ens sembla necessari d'afirmar que el govern ha resultat perdedor en els dos casos.

En el primer, el govern, certament, ha pogut matar, però no impunement. Mai no s'ha produït una protesta tan àmplia i sostinguda de manifestacions arreu del territori de l'Estat. Mai no havia pres part a la protesta una tan extensa gamma de sectors socials i d'opinió. L'execució de Puig

Acord C.C.F.P.C i Govern d'Euzkadi

"La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i les organitzacions enquadrades en el Govern d'Euzkadi han celebrat recentment una reunió conjunta en la qual han examinat la situació política i n'han fet una valoració coincident. També han decidit fer públic l'acord següent:

"LA C.C.F.P.C. I LES ORGANITZACIONS ENQUADRADES EN EL GOVERN D'EUZKADI, DAVANT LA POSSIBILITAT D'UN ACORD GENERAL AMB ALTRES FORCES DE L'ESTAT ESPANYOL RELACIONAT AMB ELS DRETS D'EUZKADI I DE CATALUNYA, CONVENEN QUE, PREVIAMENT A LA FORMULACIÓ DE TOT POSSIBLE ACORD, ES CONSULTARAN AMB EL PROPOSIT DE CONCRETAR UNA POSTURA COMUNA.

ABRIL 74"

L'aprovació d'aquest acord representa un important pas endavant en la lluita comuna contra el feixisme i per una alternativa democràtica que respecti els interessos d'Euzkadi i de Catalunya."

i Antich ha desfermat una acció ciutadana de gran abast per l'abolició de la pena de mort, que cal continuar. No tornarem la vida a En Puig i Antich, però podem aconseguir que els crims premeditats del règim i del govern no tornin a produir-se.

En el segon cas, la solidaritat amb el bisbe de Bilbao ha anat molt més enllà de l'Església i de les associacions catòliques de tot el país. Rics i pobres, creients i no creients, han coincidit a manifestar la seva aprovació de les frases de l'homilia que expressen els afanys més generals de la societat: drets de reunió, d'expressió i d'associació i dret dels pobles al coneixement de la llengua i la cultura vernacles, a no ser discriminats, a poder decidir les qüestions que els són pròpies, en una paraula -precisem nosaltres- a poder decidir de llurs destins. Aproveu la proposta de Mnscr Martí i Alanís (Bisbe de La Seu d'Urgell), publicada a "Església d'Urgell", en què, referint-se a l'esmentada homilia, planteja: "Ara que s'ha obert un diàleg nacional sobre el tema, l'hauríem d'aprofitar".

Els dos casos demostren a bastament i ara responem a la pregunta de més amunt: que dins del règim no hi ha cap possibilitat raonable de canvi, d'obertura, d'evolució. Els qui, confiant potser en aquesta possibilitat, es van prestar a donar al govern un semblant evolucionista es troben ara tacats de sang i en unes condicions que, en la pràctica, els converteixen en altres. Es rumoreja la dimissió d'alguns ministres. Però en tot cas, en el règim, ni per a dimitir hi ha llibertat. A partir de la situació present, no hi ha cap evolució possible. L'obertura no es pot conciliar amb la repressió dels drets més elementals dels homes i de les nacions.

En realitat, el règim ja ha estat desnat per la societat que encara regeix. Amb qui i amb què no està el règim en contradicció? Els obrers lluiten; en cap país del món no hi ha actualment tantes vagues i accions obreres i d'empleats un dia i un al-

tre dia. Al camp, la protesta s'està convertint amb esclats reveladors com els dels lleterers i els ramaders entre d'altres. Estudiants i catedràtics, mestres i professors es batien en continu conflicte amb el Ministeri d'Educació a la Universitat i a d'altres centres d'ensenyament, contra les mesures del govern i les intervencions de la policia. Es repeteixen als hospitals les accions de protesta dels treballadors de la sanitat. Els científics han d'abandonar els centres d'investigació per a manifestar-se contra la deixadesa del govern. Els Col·legis Professionals s'enfronten amb el govern en defensa de llur independència, demanant l'amnistia i l'abolició de la pena de mort, la dissolució del Tribunal d'Ordre Públic i pels drets més elementals de l'home. I mentre les Cambres de Comerç i d'Indústria reclamen una orientació econòmica nova i europea, el govern es guanya cada cop més la repulsa dels pobles del món i la condemna ferma del Parlament europeu.

El poder feixista dictatorial està en conflicte amb tot. I aquest conflicte no farà més que agreujar-se davant l'amenaça i la ja realitat de la crisi econòmica que es presenta, pronyada d'interrogants. Les primeres mesures amb les conseqüències de preus han provocat un descontentament general i la protesta de sectors econòmics importants. Els pescadors, els armadors de la marina mercant i els taxistes barcelonins han demostrat que la protesta activa i resolutiva pot fer canviar les resolucions governamentals. També els treballadors obtenen amb llur lluita salaris que ultrapassen els percentatges oficials.

El règim és manifestament incapaç, cada dia més impotent; la solució no està en prendre més mesures repressives i en augmentar el nombre i l'armament de la policia. Efectivament, les presons s'omplenen de presos polítics i socials. En el que va d'any s'han presentat més de 700 expedients als dos jutjats del Tribunal d'Or-

dre Públic. Es pot fer condemnar a vint anys de presó els treballadors acusats de constituir la 'Coordinadora General de Comissions Obreres de l'Estat espanyol' i d'altres obrers i pagesos, empleats, estudiants, professionals i intel·lectuals. Un altre consell de guerra demana ara quatre penes de mort contra uns militants del FRAP. Però això no resol els conflictes, més aviat els agreuja.

L'acció del govern és perillosa, és un factor de desordre i de desori. Tancats a qualsevol evolució real, quan tota la societat està exigint llibertat i quan la crisi econòmica encara fa més imprescindible el dret de tots els ciutadans i estaments d'opinar lliurement, l'actitud del govern i del règim són una amenaça constant d'aventures i avatars que poden tenir greus conseqüències que el poble no desitja. L'actitud repressiva del govern obliga a tots els partidaris d'una autèntica convivència ciutadana a unir-se contra els mals tractes als detinguts i pel seu alliberament immediat, per l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics i socials i per l'abolició de la pena de mort. I més enllà, per una solució democràtica de tots els problemes plantejats.

o o o

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya s'adreça als catalans, de tots els sectors d'opinió i de tots els estaments socials: No trobeu que ha arribat l'hora que ens posem tots d'acord i que, d'acord amb els altres pobles de l'Estat espanyol, ens proposem de canviar aquest estat de coses? No creieu que és hora d'encetar una nova etapa en la vida política del país amb l'autèntica participació de tot el poble? Sí, és hora d'emprendre tots un diàleg franc, obert, civilitzat, a la recerca de les millors condicions per a establir un règim de llibertat. Estem en una situació crítica en què l'apatia o la confiança en una solució evolutiva a llarg termini pot tenir males conseqüències per a tots plegats.

Si l'actitud governamental arriba a enervar els estaments més acomodats, si l'Església la considera ja intolerable, que no serà amb els sectors de la població més discriminats econòmicament i políticament, contra els quals cau més especialment la repressió? Enfront de la política del règim, cada cop més cega i incoherent, sí, és hora de cercar i trobar solucions.

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Front Nacional de Catalunya (FNC), Moviment Socialista de Catalunya (MSC), Partit Carlf Català, Partit Popular de Catalunya (PPC), Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC, el PC) i Unió Democràtica de Catalunya (UDC), té elaborat i presenta el programa següent:

1. Llibertats democràtiques sense excepció.
2. Amnistia general.
3. Llibertat sindical.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

4. Dret de vaga.
5. Mesures que millorin les condicions de vida dels treballadors.
6. Restabliment de l'Estatut autònom del 1932 com a marc per avançar cap a l'exercici complet del dret d'autodeterminació pel poble de Catalunya.
7. Corts Constitutents, elegides per sufragi universal, que configuren les futures institucions polítiques de l'Estat espanyol.

En presentar els seu programa d'alternativa democràtica, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ho fa oberta al diàleg, disposada a escoltar totes les opinions, guiada per la gran aspiració d'arribar a una entesa general sense vots, que coordini l'acció del poble de Catalunya i de tots els pobles de l'Estat espanyol, tendent a donar la paraula al poble, única font de poder legítim, per a establir un règim basat en les llibertats polítiques i nacionals.

CCFPC, Abril 1974."

★ Cal no confondre, doncs, l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA amb la COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA. La segona és un dels components de la primera; va ser l'impulsora inicial de l'ASSEMBLEA. Quant als respectius programes d'Alternativa Democràtica, si bé són semblants no són idèntics.

la veu del camp català

Aquest és el títol d'un butlletí destinat íntegrament a parlar de tot tipus de qüestions relacionades amb la problemàtica del camp català.

Del número 46, de l'any 1974, reproduïm l'article "POMES: 70 MILLIONS DE KGS.!!":

"Hom calcula que a les "províncies" de Lleida i Girona 70 milions de kgs. de pomes es troben a les cambres frigorífiques, esperant "perspectives favorables" de venda. Però el futur té un caire incert per a aquesta fruita.

L'horta de Lleida produeix, ella sola, una collita al voltant de 150 milions de kgs. de pomes a l'any, amb tendència a incrementar-se els propers anys. Es per això que el problema és d'allò més candent, en tota llur cruïlla, com també a l'Urgell i a Girona. I DES DE FA 14 ANYS!!

La problemàtica d'aquest sector de l'agricultura -com en tants altres- rau en la difícil i embolicada comercialització i industrialització, conseqüència natural de l'abandó i incúria dels poders públics (llegiu Règim franquista). Els pagesos es troben, doncs, amb les mans lligades front els interessos dels comerciants-majoristes, exportadors i industrials conservers. Aleshores, preguntem: De què ens serveix "Mercolérida"? A qui afavoreix?

Tota la pagesia afectada, doncs, reivindiquem i exigim, de forma molt concreta, els següents punts:

1.- Que es facilitin adobs, insecticides necessaris per al conreu de la fruita fresca, als preus que el SENPA reparteix als agricultors i productors de cereals.

2.- Planificació democràtica de la producció de fruita, tant per

la poma, abans del 31 de maig del 1974. Aquesta planificació haurà de tenir en compte qualitats, preus mínims, vies de sortida per a la fruita de menor calibre, subvencions a l'exportació.

3.- Asseguranga gratuïta contra eventuals granitzades i pedregades.

4.- Necessitem estadístiques fiables per a tal de conèixer si els actuals excés de fruita és qualcom excepcional, o una característica crònica de superproducció. Caldrà, doncs, que s'informi a la pagesia dels següents punts:

a) producció real, per zones, de pera i poma;

b) Índex de consum "per capita". Forma d'augmentar-lo a nivell europeu. Que s'augmenti el nivell de vida de la població espanyola, a fi que el consum de poma se situï a nivells europeus.

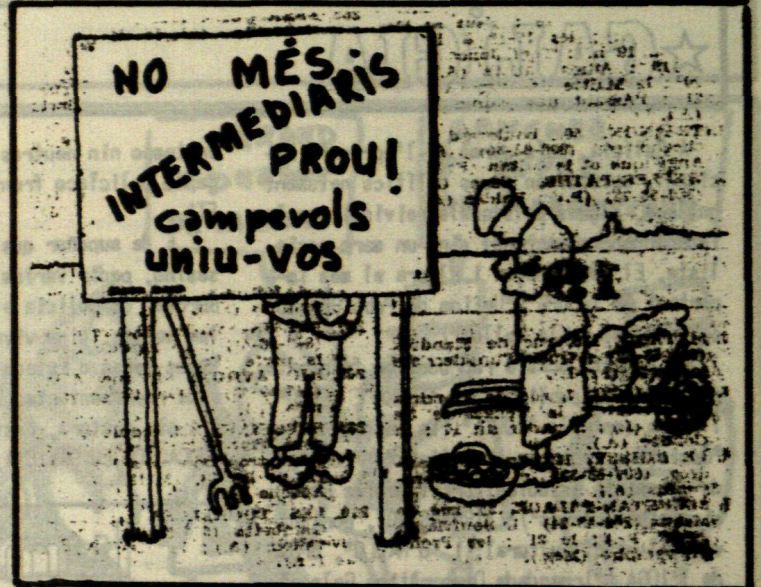
c) Avantatges i desavantatges per a la fruita respecte a l'entrada al Mercat Comú, tant en preu com en qualitat.

d) Els pagesos necessiten saber les importacions de pera i poma, durant la campanya anterior i els preus de la fruita en el moment de la importació. Exigim, d'una vegada per totes, que es prohibeixi tota classe d'importacions de fruita.

e) Demanar a "Mercolérida" que llogui cambres frigorífiques per a una possible regulació de la propera campanya, evitant els excessos d'oferta en el moment de la collita. Cal exigir del Ministeri d'Agricultura subvencions per a llogar les cambres el temps que estiguin buides.

5.- Que el FORPPA ajudi directament a la pagesia, enlloc d'afavorir els canals de comercialització i industrialització monopolistes.

Enfront d'aquest greu problema aclaparador, la pagesia no té altra sortida que la de mobilitzar-se, per tal de defensar allò que honradament considera just. Ja sabem que el Govern dels grans capitalistes no cedirà fàcilment si no és per la pressió

ó de tots nosaltres. Es necessària, doncs, la unitat ferma, l'expert viu de lluita i mantenir contactes regulars i permanents entre els homes de la terra, cosa que s'ha manifestat ja d'una gran i provada eficàcia en les recents vagues dels ramaders, lleters i dels pescadors. AQUEST ÉS EL CAMÍ!!

catalunya obrera

"CATALUNYA OBRERA" és una publicació portaven de l'U.S.O.; per l'organització dels treballadors y els pobles de la Península cap a la democràcia socialista".

Les sigles USO volen dir "Unión Sindical Obrera". Aquest butlletí, tot i que té el títol en català, està redactat en castellà. Davant nostre tenim el número d'Abril 1974, el qual té el sumari següent:

"¿Aperturismo? De las palabras a los hechos.

La nueva ley de Convenios Colectivos. Nuestras publicaciones."

"CATALUNYA OBRERA" surt periòdicament des de fa uns anys. Al mateix temps publica tot una sèrie d'opuscles complementaris de variada temàtica:

"Salaries, una reivindicació necessària para la clase obrera" i "Iniciación al debate ante las próximas elecciones sindicales".

En projecte hi ha:

"Ritmos de trabajo: hacia la abolición del trabajo a rendimiento", "El empleo: por una defensa del puesto de trabajo", i d'altres.

★ L'USO publica també diversos butlletins a pobles i per rams: "Trabajadores del Vallés", a Sabadell, i "Trabajadores Textiles", etc.

UAB

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

CEPC

A Galicia, país germá en l'opressió nacional, existeixen grups polítics netament gallecs, alguns dels quals reivindiquen la independència nacional dins un marc socialista. El més conegut i alhora el més important és la UPG ("Unión do Pobo Galego" o "Unión del Poble Gallego").

En aquesta ocasió reproduïrem fragments de les seves publicacions "TERRA E TEMPO", l'òrgan central; "FOUCE" (La Falc), de les "Comisións Labregas de Galicia"; "LUME", de la secció estudiant ("Estudiantes Revolucionarios Galegos"); "IRMANDIÑO", portaveu del Front Cultural; i "O MALLO", òrgan de l'IOGA ("Irmadade Democrática Galega", o de les agrupacions de treballadors gallecs emigrats fora de Galicia).

TERRA E TEMPO

Sota el títol "ANTONIO TRONCOSO DE CASTRO, COMO DELEGADO DO MINISTERIO DE EDUCACION E CENCIA NA CRUÑA, UN OPRESOR", diu:

"Acaba de ser nomeado pelo "Consello de Ministros español", delegado de Educación e Cencia na Cruña ((La Coruña)/ o capitán xurídico ANTONIO TRONCOSO DE CASTRO.

O tal capitán non é outro que o cèlebre fiscal do Tribunal Militar de BURGOS, que tanto se ten distinguido polo seu ensinamento na represión de pobo vasco e os seus militantes revolucionarios. Ben é conecida a caste (Educación e Cencia) que ten este feixista e pra que sirva. ¿QUE VEN FAGUER A GALICIA?

O Sr. TRONCOSO està desenrolando o seu traballo dun xeito perfecte, conforme à súa ideoloxía i aos intereses que representa.

A máisima autoridade en canto a educación básica e media da Cruña està tomando unha serie de medidas "moi significativas". eist, obligan a todas as escolas de Estado a poñer a bandeira "española"; tamén mandan facer o primeiro día das clases despois das vacacións un aite político en cada escola, dirixidos polos mestres, no que esplicarán ás rapaces as maravillas do Estado Español e lles fixeran comprender que os da ETA eran uns asesinos, ao servizo do comunismo internacional.

Aparte de dirixir politicamente e tamén administrativamente a Educación na Cruña, o Sr. TRONCOSO ten tempo aínda pra outras actividades, por exemplo: é o asesor xurídico dos pais dos mozos galegos axentes da POLICIA ESPAÑOLA, que desapareceren en Francia. O Sr. TRONCOSO, aconsellou demandar en Francia por asesinato à roubo a varios militantes de ETA. Ten personalmente moito interese no asunto e non repara

en tempo nin neutros problemas pra se seu papel policiaco fronte aos militantes de ETA.

E de supoñer que a súa vocación de asesino, pedir varias penas de morte en + Burgos, de policía e de opresor en todos os sentidos, siga viva no seu actual posto. Pocas veces o Estado Español a través dos seus representantes, deixou tan claro cal é a súa postura, neste caso, respecto da EDUCACION EN GALICIA." (Nº de març 74.)

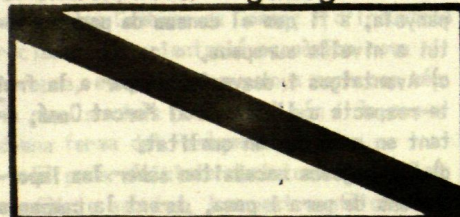
lume

De "LUME" ("Foc"), Nº 3, abril 1974, + reproducim extractes de "NO DECORRER DA LOITA, DOUS ATAQUES A LINGUA GALEGA":

"No CU ((Centro Universitari)/ e no + Instituto de Calvario prodúcense uns feitos que consideramos de maior gravidade: a prohibición de uso dunha palabra nunha+ asamblea, por falar no propio idioma. Nós consideramos iste asunto da meirande importancia, e por iso expresamos o noso parecer:

Definimos ista situación como: a) Actitude antidemocrática e autoritaria; b) Manifestación de insularidade cun pobo oprimido e asoballado; c) Cooperación co + intento de asimilación do noso pobo polo Estado Español.

bandera gallega

O argumento esgrimido foi que alí había xente que non comprendía o galego. Estamos convencidos de que iso non é máis que unha disculpa porque: o galego que se fala normalmente pódese entender sin maiores + problemas e, ademais, alí ofrecéronse tradutores pra o caso que non se entendera.

Unha vegada máis, as razóns espostas + pra non utilizar e incluso prohibir (comunistas caso) públicamente o galego, son as da eficacia.

Mais a estas outuras xa non nos pode + enganar, son moitos os casos nos que isto+ vense repetindo e vai sendo hora de denunciar certas actitudes: O que se oculta detrás de todo isto e, por unha banda, os + longos anos de educación españolista na "UNIDAD DE LA PATRIA" e, por outro, o medo + que teñen certos individuos a perder torreo+ na dirección da loita. Istes individuos + pertencen a organizacións políticas "espa-

ñolas" que non teñen en conta (ou o teñen so+ mentes na teoría) a realidade de Galicia. I+ les saben moi ben que, si empezan por transi+ xir en cousas como o idioma, non van ter ma+ is remedio que admitir moitas máis e, por + iso, non poden consentir "deslices" de nin+ gún tipo.

(...) Cando a nosa lingoa foi espulsada+ do ensino, da vida oficial, cultural, teinica, as persoas consecuentes con ista realidade de non podemas xa doutar outra postura, ou+ tra alternativa, que a defensa do idioma, + que o uso público do galego.

(...) A NOSA ALTERNATIVA E

a) Os galegos debemos utilizar públicamente+ o noso idioma. Outra postura significa compli+ cidade do opresor e leva a unha maior separa+ ción, a unha situación de insularidade entre os estudantes das clases traballadoras de Galicia (galego-falantes na súa maioría).

b) Así mesmo, os galegos conscientes debemos + explicar aos compañeiros, galegos e non gale+ gos, a verdade do asunto.

c) Os non galegos, e si son progresistas + con maior razón, deben comprender a situa+ ción e non ser cómplices ou axentes da asi+ milación.

!!ACCESO DIREITO A UNIVERSIDADE!!

!!ABAIXO O EISAMEN DO C.O.U.!!

!!POLO USO PUBLICO DO GALEGO!!

fouce

Del Nº 3, de maig 74, de "FOUCE", transcribim la noticia "A EMPRESA CAPITALISTA (MONOPOLISTA) COLONIAL 'RIO TINTO-PATÍÑO':

"Amparada nas leixes do Estado Español, lei de espropiación, industrias prioritarias, etc. e co aparello administrativo o seu servicio, fíxose, a baixo precio, propietario + de 200 hectareas, entre labradío e monte, + pertencentes os labregos de Touro, Loxo, Unidos, Bama e Prevedíños (na comarca de Arzúa, A Cruña).

Rio Tinto interesouse por unha mina de + cobre situada nesa zona, chamada San Rafael; vindo os beneficios que podían sacar da súa explotación escomenzou a forzar os labregos+ propietarios con amenazas i enganifas pra + que vendesen, o estar desvencellados, os veciños caíron na trampa. Venderon sin teñer + coñecemento do tipo de venta que facían. Agora xa saben que se quedaron sin ferrados de seu porque pertencen totalmente a Rio Tinto. En total o precio medio pagado por ferrado + non sube das 3.500 ptes.

Rio Tinto pagou o labradío e monte a pre+ cios de merda, pra non lle importou o que ca+ da ferrado representa pra unha economía fami+ liar que vive do agro e da madeira, nin dos ingresos que teñamos. (...)"

★ EUZKADI

l'afer de beasain ★

El migdia del 31 de maig, un comando de 4 persones va assaltar la pagaduria de la fàbrica CAF ("Construcciones y Auxiliar de Ferrocarriles") de Beasain (Bizkaia), emportant-se 14 milions de pessetes. El comando va pujar a un auto que els estava esperant i fugiren tot seguit.

Aquell vespre, l'organització nacionalista i revolucionària ETA-V^a Assemblea va emetre un comunicat a Euzkadi-Nord, atribuint-se l'acció.

Però aquell mateix dia, al vespre, es va produir un tiroteig entre el comando assaltant i forces de la guàrdia civil vora la localitat de Lazkano. Quatre estistes aconseguiren escapar, mentre el cinquè -el conductor del vehicle- era detingut: Jon LEBORRETA BERGARA, de 25 anys. Igualment, es van recuperar els 14 milions, trobant-se a més 3 metralleres i quatre pistoles. Val a dir però, que al poc de produir-se l'acció, 500 guàrdia civils i 4 helicòpters patrullaven pels voltants. (Aquesta xifra arribarà a ser, a partir del dia 2, de 1.000 números de la GC).

En la matinada del dia 2, va tenir lloc un segon tiroteig a Lazkano, a resultes del qual va morir un guàrdia civil, Manuel Pérez Vázquez. Sembla que es tracta del mateix comando d'ETA.

El 3 de juny, la GC donava els noms dels altres quatre suposats membres del comando: Joseba-Manuel PAGOAGA GALLASTEGI (a) "Peixeto", de 30 anys; Joseba-Andoni GARMENDIA ARTOLA (a) "Dumpe", de 22; Felix AGIA JAUREGIZABAL; i Franzisko-Xabier AIA ZULAIKA (a) "Tropa", de 29 anys.

L'operació de búsqueda va allargar-se uns dies més fins que fou abandonada davant el fracàs total, ja que el comando havia passat a l'Estat francès.

Tot i això, l'11 de juny fou detingut Manuel OTEGI OTEGI, ex-treballador de CAF, a qui s'acusa d'haver passat informació a ETA d'aquesta factoria.

2 activistes morts ★

El dia 20 de maig, la GC assassinava dos activistes bascos a Fuenterrabia (Gipuzkoa), mentre un tercer home aconseguia fugir. Es tracta de: Roke-Xabier MENDEZ VILLADA (a) "Txapelgorri", de 21 anys, i Joseba MONDRAGON ELORZA, de 27 (els dos morts); i Pierre-HIRIGOIEN, de 28 anys, nat a Euzkadi-Nord, i que fou detingut a les poques hores.

Segons sembla, el comando provenia de St. Joan de Luz (Euzkadi-Nord), i en tocar terra

a la platja de "Los Frailes" fou atacat per la GC, produint-se un fort tiroteig en el qual van morir els 2 activistes. (Informacions de la premsa diuen que la GC els estava esperant des del dia abans.)

ETA-V^a va desmentir certes informacions referents a la militància d'ambdós activistes a la seva organització: "es tracta de dos ex-militants d'ETA que treballen per la llibertat d'Euzkadi en una altra organització".

La policia va informar que el comando pretenia segrestar al Sr Juan Vollmer, director de "Palmeras" d'Irun, per a demanar 60 milions de rescat, així com certs avantatges per als 1.000 obrers de la fàbrica.

repressió ★

9 de maig: DETENICIO d'un matrimoni a Bilbao, acusat de formar part del "Primer Comando Militar d'ETA-VI^a/LCR (espanyolistes-trotskistes). Es tracta de: Gregorio MARTINEZ GARCIA i Maria-Josefa LEFERTUA. Ambdós foren detinguts en fracasar un intent de d'atrancar "Fundiciones de Bolueta, SA" de la capital basca. La dona, tot i estar emmanillada, aconseguí escapar del cuartel de la GC.

11 de juny: SENTENCIA d'un Consell de Guerra celebrat a Santander en relació amb el segrestament de l'Huarte. Joseba ZAGARTE ARREGI, 30 anys pel segrestament i 3 més per tenència il·lícita d'armes; Rufino SERRANO IZKO, 30 per segrestament, 6 i un dia per armes, 6 més per "insultos a la fuerza armada" i 30.000 ptes de multa per carnet d'identitat fals. El tercer, Manuel KOLMAIO IZAR, fou absolt. Durant el Consell de Guerra, Zagarte i Serrano van cridar "Gora Euzkadi Azkatuta!" i van dir que no reconeixien l'autoritat d'aquell tribunal; a més, Zagarte va llençar les creusets contra el tribunal (En Zagarte era ferit a resultes d'un tiroteig hagut amb la policia a Bilbao el 27-set.-73).

21 maig/12 juny: VAGA DE LA FAM de nou presos polítics de Basauri (Bizkaia) militants d'ETA-V^a, en protesta pel càstig im-

posat a un company (Joseba ORUBE ETXEBESTE) quan fou descobert fent un forat per escapar-se; Orube Etxebeste fou sancionat amb 20 dies d'isolament en una cella de càstig.

A la presó de Basauri hi ha 31 presos polítics, dels quals 23 s'acusa d'ésser d'ETA V^a, 6 al "Movimiento Comunista de España", 1 al PCE (i) i 1 a ETA-V^a/LCR.

la vaga d'authi ★

El conveni col·lectiu de la factoria "Authi" d'Iruña/Pamplona, caduca el 30 de juny. D'altra banda hi ha converses secretes entre el Govern espanyol i "Authi-British Leyland" i "General Motors" per a la venda d'aquesta factoria. Amb tal motiu, els 1700 treballadors van decidir que, mentre no s'acabarés aquesta situació de qui seria el nou propietari, es podria postposar la deliberació d'un nou conveni col·lectiu i que, mentre trestant, caldria negociar dos punts:

- 1/ Augment de 6.000 ptes al mes per a tots;
- 2/ Readmissió de 3 companys acomiadats el passat mes de desembre.

A aquesta petició, la direcció va respondre: 1/ augment de 2300 al mes; i 2/ que el tem dels 3 acomiadats "no es tema para tratar".

A partir d'aleshores començà la mobilització obrera que encara no ha acabat (21 de juny).

Durant dos dies, a partir del 28 de maig, 1200 treballadors es van tancar dins la factoria. La policia armada especial anti-disturbis va voltar la fàbrica cominant-los a sortir, cosa que es va fer sense incidents. La direcció els va castigar amb dos dies de suspensió de feina i sou. En tornar al treball, els obrers continuaren en la seva actitud, essent castigats novament, i així diverses vegades. La solidaritat amb "Authi" ha estat immensa a tot l'Estat espanyol.

NACIONALITATS OPRIMIDES

III. OCCITÀNIA

«volèm viure
al país»

presentació

Occitània, a més d'ésser una nacionalitat ignorada pel centralisme francès, és + la minoria nacional oprimida més important de l'Europa Occidental. I per a nosaltres, catalans, és sens dubte una de les més interessants de conèixer, ja que durant molt de temps hi hem tingut lligams culturals, + polítics i econòmics. Això no vol pas dir que si preguntéssim a molts catalans què + saben d'Occitània, la majoria no sabrien + què contestar. És per això que mirarem de donar a conèixer als nostres lectors un petit cop d'ull sobre l'Occitània.

generalitats

Occitània s'estén per 196.741 km² per + tot el "Midi" de l'Estat francès, comptant hi també una llenca a Itàlia i La Val d'Aran a Catalunya. (Veure mapa) Efectivament, l'aranès no és pas un dialecte del català, sinó una modalitat de l'occità. D'altra + banda, existeix un Estat independent teòricament occità: el Principat de Mònaco.

La població suma uns 12 milions de persones.

Tot i això, es plantegen molts problemes als occitans en llurs reivindicacions nacionalitàries. D'entrada, una minoria + tan gran que mai no ha tingut una unitat + política que els englobés i que ha estat + sotmesa a la pressió uniformadora i assimilista francesa, fa que en l'actualitat tan sols un 10 % de la població parli la llengua occitana en alguns dels seus variats + dialectes. Val a dir, però, que avui dia + hi ha entre la joventut una gran revifada, sobretot entre els estudiants, per aprendre a llegir, escriure i parlar allò que + els francesos en diuen un "patois".

Pel que fa al nom d'Occitània, aquest + ha estat en una nebulosa durant molt de + temps. No serà fins l'any 1929 que apareix per primera vegada, quedant consagrat definitivament. En aquest cas també és, doncs, la llengua la que dona nom al País. (Al +

guns potser coneixen l'occità a través dels noms de provençal, llemosí, gascó, lengadocià... quan aquests només són formes dialectals que conformen la rica i literària llengua occitana, la qual fou utilitzada durant molt de temps pels nostres poetes catalans de l'alta edat mitjana.

Els nacionalistes occitans, deixant de banda l'arbitrària divisió de l'Estat + francès en departaments o províncies, han dibuixat el seu territori en 7 regions + històriques: Lemosin, Auvernia, Daufinat, Gasconha, Guiana, Provença i Lengadoc.

Les ciutats més importants són: Tolosa del Lengadoc (la capital), Marselha (amb + prop d'un milió d'habitants), Nîça, Tolon, Clermont d'Auvernia (Clermont-Ferrand), + Montpelhièr, Limoges, Avinyó i Nîmes, aquestes últimes amb més de 100.000 habitants. Al marge de la demografia hi ha + d'altres viles importants en la història i en la cultura d'Occitània: Carcassona, + Albi, Narbona, Pau, Arles, etc.

història

Una de les primeres terres que van conquerir els romans fou l'actual Occitània. Tant és així que donarem el nom a una regió, nom que després servirà per a qualificar certes divisions territorials: Provença, d'on prové "província", ço és "terra guanyada per les armes i venguda" o en llatí "pro vincere".

El fet d'ésser la primera terra guanyada significarà també que fou la més romanitzada i la més civilitzada, tot i que + aquestes terres ja havien rebut la influència dels grecs, els quals van fundar + Marselha.

Després de la invasió dels pobles germànics quan l'esfondrament de l'Imperi romà, l'actual Estat francès fou ocupat pels visigots i pels francs. Aquests darrers + aconseguiren lentament anar conquerint el

Occitània i les seves 7 regions històriques:

1. Lemosin; 2. Auvernia; 3. Daufinat (una llenca dins Itàlia); 4. Gasconha; 5. Guiana; 6. Provença; 7. Lengadoc.
(a: Euzkadi-Nord; b: La Val d'Aran que forma part de Gasconha; c: Catalunya-Nord o el Rosselló.)

sud i ocupar Occitània. Al mateix temps els visigots que havien tingut llur capital a Tolosa, hagueren d'acomodar-se en bona part de la Península Ibèrica.

Carlemany i els seus successors organitzaren els seu immens imperi amb una estructura feudal, cosa que va permetre als països naturals d'estructurar-se d'acord a les seves naixents característiques nacionals. Precisament, serà en aquests moments quan comencen a aparèixer els primers escrits en llengua occitana, i aquesta arribarà a tenir tan gran + prestigi, que serà l'omnipotència per italians, catalans, francesos, alemanys i "suïssos", almenys en llurs produccions literàries i sobre tot pel que fa a la poesia. L'occità, doncs, es va convertir en la llengua més prestigiosa usada per tot l'Occident després del llatí.

El camí vers la unitat nacional política + va ser un camí estroncat. Occitània era dividida entre diversos senyors feudals (comtes + de Provença i de Tolosa principalment), els + quals s'anaven emparentant en matrimonis. També cal recordar que alguns dels nostres contemporanis van ésser comtes de Provença. Les coses estaven tan ben lligades que quan els + reis de França pretengueren envair i ocupar +

Occitan as drech a la paraula

En Robert LAFONT

Occitània durant el segle XIII, aquesta va ver una confederació amb els catalans a fi defensar la seva independència. Malauradament, a la batalla de Muret -12 de setembre de 1213-, occitans i catalans perderen, morint-hi fins i tot el nostre comte: el Pere el Catòlic. Les tropes franceses comandades per Simó de Montfort, que havien anat a fer una creuada contra els heretges albigesos, transformaren l'opressió en una annexió pura i simple. Les barbaritats i l'expoliació que van sofrir els occitans són innombrables: es van cremar ciutats senceres amb els seus habitants dins (cas de Beziers), s'enderrocaren esglésies i castells, i s'arribà a prohibir a les púbbles i vídues occitanes de casar-se amb occitans; calia fer-ho amb francesos, segons l'"estatut de Pamiers".

A partir d'aleshores, Occitània és una nació acèfala (sense cap), sotmesa en gran part a la corona de França i amb l'Aquitània dependent del rei d'Anglaterra; a més a més, el Bearn (Foix) estava lligat al reialme de Navarra. Val a dir, però, que les dues regions van conservar la seva identitat nacional, doncs en cap moment van sofrir persecució, ja que aquesta es va produir després, en entrar a formar part de l'Estat francès.

Aquesta divisió entre varis "amos" s'ha reflectit posteriorment en les dificultats hagudes per al renaixement cultural i polític actual, i, en definitiva, per a la reunificació.

reviscolament polític

El renaixement polític trigarà en arribar, mentre que la renaixença literària, a nivell de minories, serà força important al llarg del segle XIX. La figura cabdal del "felibre" serà sens dubte Frederic Mistral, premi Nobel de Literatura per la seva obra en llengua occitana.

El reviscolament polític s'iniciarà ++

molt suaument en 1939 amb la creació del "PARTIT OCCITANISTA", el qual desapareixerà quan la II^a Guerra Mundial. No serà fins vint anys més tard -1959- quan es funda el "PARTIT NACIONALISTA OCCITA". Aquest grup va tenir un especial interès en ajudar els algerins en la seva lluita d'alliberament, ja que creia que després de la independència d'Algèria els seria més fàcil d'arribar a conscienciar els occitans cap a una actitud semblant. Indubtablement això era un optimisme excessiu, per què la colonització algerina només havia durat un segle, i la llengua, la cultura i el sentiment nacional àrab eren encara molt vius. En canvi, a Occitània són set els segles d'ocupació i opressió; la llengua està molt perduda i d'ençà de més de 100 anys tot l'ensenyament és en francès. A més, d'ençà del decret de "Villers Cotte-rets" (1539), la llengua judicial i administrativa és la francesa. D'altra banda, a partir del segle XVI el consistori dels Jocs Florals es va transformar en "Collège de rhétorique". No serà fins el 1945 que es fundarà l'"Institut d'Estudis Occitans" (IEO, seguint el nostre IEC), tornant-se a treballar seriosament i científicament en l'estudi de la llengua, per a la seva modernització i normalització.

Un occità, M. Deixonne, farà aprovar al Parlament francès una llei sobre l'ensenyament de les llengües dites "regionals", la qual llei mai no ha arribat a ser aplicada, almenys d'una manera total, tot i que data del 1951!!

Una secció de l'IEO es va anar polititzant fins a constituir-se en COMITAT OCCITAN D'ESTUDIS I D'ACCION (COEA). L'any 1962, sota la direcció del cate dràtic Sr Robert Lafont.

Però serà a partir dels fets de maig 68 quan la politització occitanista serà una realitat. Tot i que van tenir lloc a París principalment, van repercutir en tot l'Estat francès. I potser el que va ser més important és que els intel·lectuals francesos, tradicionalment "patrioters" i xovinistes, van començar a mirar-se, a partir d'aquell moment, les coses d'una altra manera. Fins i tot el diari LE MONDE, que en la qüestió de les minories nacionals no era massa objectiu, canvià substancialment de posició. D'altra banda, partits com el PSU i ++

sindicals com la CFDT han inclòs en llurs programes polítics l'acceptació de la pluralitat multinacional.

A partir d'aleshores comencen a nèixer i proliferar grups polítics occitans: "MOVIMENT AUTONOMISTA OCCITAN", de l'any 1968, creat pels occitans de les ter-

res italianes, els quals reclamen un Estatut d'Autonomia per a la seva regió. Ha tingut un notable èxit en les eleccions municipals. FEDERACION ANARQUISTA-COMUNISTA D'OCCITANIA, creada l'any 1970. PARTIT SOCIALISTA OCCITAN, fundat l'any 1967, de caire legalista. LUCHA OCCITANA, fracció del COEA escindida en 1971 i avui sens dubte el grup més important, ja que a més d'intel·lectuals i estudiants té nombrosos pagesos afiliats; edita una publicació molt coneguda: "Lutte Occitane" (B. P. 2138, 34026-Montpellier-Cedex). COMITATS D'ACCION OCCITANA, centre d'actuació i de trobada de militants de diferents grups per tal de crear un ambient psicològic favorable a les reivindicacions occitanes.

o o o

No cal oblidar que Occitània és un país de pagesos. Pagesos que no han rebut massa avantatges del Mercat Comú i que veuen les seves terres expropiades quan convé per a fer-hi instal·lacions turístiques (La Gran Motte de Montpelhièr) i militars (Larzac)... Que com d'altres, és un país on la gent es veu obligada a emigrar al Nord o a l'Est industrialitzats, per acabar sent obrers o bé policies (CRS-SS), que reprimiran els seus connacionals. És un país en el qual les riqueses (gas natural, bauxita...) són explotades per les grans companyies estatals o privades franceses. És, en definitiva, una colònia "blanca"...

El camí de l'alliberament serà llarg, però ha estat ja encetat.

OCCITANIA, UN PAIS A VENDRE? UN PAIS A LLOGAR?

le problème national catalan

jaume rossinyol

MOUTON

7, rue Dupuytren - Paris

★ Aquesta obra és la tesi doctoral presentada l'any 1969 a la Facultat de Dret de Montes. Es tracta d'un bell volum de 712 pàgines (14 de les quals dedicades a Bibliografia), amb un prefaci del Pr. Guy Héraud, de la Universitat de Pau. El llibre conté, a més, disset mapes, així com centenars de notes explicatives a peu de pàgina.

L'obra consta d'una introducció sobre "els antecedents immediats del problema català" i de dues parts: "Les causes de l'existència del problema català" i "Les solucions a aquest problema".

En la primera, l'autor fa un extens estudi de les causes objectives (individualitat geogràfica, continuïtat històrica, autonomia lingüística i originalitat econòmica-social) i de les causes subjectives (la voluntat d'ésser del poble català: reforçament de l'esprit de catalanitat, combats per la llibertat política i lluites per la supervivència col·lectiva).

En la segona part fa una anàlisi a fons de les diferents solucions intentades per l'Estat espanyol, totes elles fracassades. Per acabar apunta la base d'una solució realista: exclusió d'un Estat espanyol unitari.

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALANA

S.I.C.

Biblioteca de Comunicació
(Hemeroteca General)
CEDOC